

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Γ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 116

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ 1914

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΚΙΑΚΙΣ

Πρό της τελετής ή Α.Μ. ο Βασιλεύς συνδιελέγη μετά των Πρεσβευτών Ρουμανίας και Σερβίας * * * *

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Η συνάντησις του Αυτοκράτορος πασών των Ρωσιστών με τον Κάρολον των Ρουμανίας εις την Παρευξείνιον Κωνσταντινάν εχαρακτηρίσθη ως γεγονός ιδιαίτερης πολιτικής σημασίας.

Εθεωρούσαμεν την Ρουμανίαν ολίγον προ του δευτέρου Βαλκανικού πολέμου ως τον δορυφόρον της Μοναρχίας των Αρβούργων. Με την συμμετοχήν της εις τον δεύτερον πόλεμον, με την επελθούσαν συνεννόησιν της προς την Σερβίαν και προς την Ελλάδα εξήλθεν από την Αυστριακή επιρροήν κ' έγινε το πρώτον Βαλκανικόν κράτος, όσον άφορά την δύναμιν τον πληθυσμόν και την έκτασιν. Η συνθήκη του Βουκουρεστίου κατέστησε τον βασιλέα Κάρολον ύψηλόν διατητήν των Βαλκανίων.

Τό Τσαρικόν ταξείδι καθιστά άκόμη βαθύτεραν την τάφρον, που άσύθη μεταξύ Ρουμανίας και Αυστρονγγαρίας. Μη λησιμονόμεν δέ οτι, δύο εκατομμύρια Τρανσυλβανών Ρουμάνων δουλεύουν υπό τον Αυστριακόν ζυγόν...

Νέον τρομερόν, άνεξδιήγητον, τραγικόν δυστύχημα έπληξε την καρδίαν του πρώτου έτους των μοναρχών της Ευρώπης, του γηραιού Καυσαρβασιλέως. Έκεινος, όστις είδε τον θάνατον του υιού του και της συζύγου του υπό τόσον τρομεράς συνθήκας, όστις είδε τόσας καταστροφάς εις τό κράτος του, είδε χανομένας τας ώραιότερας του επαρχίας, είδεν άπολλυμένην δι' αυτόν την ήγεμονίαν έπ' των Γερμανικόν κρατών, είδεν άκόμη έκπνέον τό όνειρον της καθόδου προς τό Αίγαίον, έπρόκειτο νάκούσθαι και την προχθεσινήν δολοφονίαν του Σεραγιέβου. Άλλ' ή δολοφονία του Σεραγιέβου, ή θανατώσασα τό Διαδοχικόν ζεύγος της Αυστρονγγαρίας, δέν πρόει να μετράται μόνον με τον πηλυν του αισθήματος. Όχι. Λαμβανομένων υπ' όψει των συνθηκών, υπό τας όποιάς ετελέσθη, πρέπει να χαρακτηρισθ' ως μία έθνική εκδίκησης ενός άδικουμένου λαού.

Άνεξαρτήτως του γεγονότος ότι, ό δολοφονηθείς Άρχιδυξ ήγήρξεν ό ήθικός άυτοεργός της προσαρτήσεως της Βοσνίας κ' Ερζεγοβίνης εις την Αυστρονγγαρίαν, πρέπει να ληφθ' υπ' όψει, ότι ό Φραγκίσκος Φερδινάνδος έζητει διά της πολιτικής του τον χωρισμόν των Κροατών και των Σέρβων, λαών διαιμόνων, διαφερόντων μόνον κατά τό θρησκευτικόν δόγμα. Ηθελε να ιδρύσθαι μίαν Κροατίαν εις βάρος της Σερβικής ιδέας. Τούτο δέν του τό έπέτρεψαν οι συνωμότες του Σεραγιέβου: ό Καμπερίνιους και ό Πρίντσιπ.

Αι σχέσεις Ελλάδος και Τουρκίας εφίστανται εις τό αυτό σημείον, ή σχεδόν εις τό αυτό. Η Έλληνική κυβέρνησις έδέχθη την Τουρκικήν πρότασιν περί άνταλλαγής πληθυσμών. Η Τουρκική την σύστασιν Μικτής Έπιτροπής διά τήν εν Μικρασία. Άλλά τό Πατριαρχειον, που έχει πλήρη συνείδησιν της καταστάσεως, άρνείται νάνοίξη τας Έκκλησίας. Ό καθήμενος επί του θρόνου των Χρυσσοστόμων είπεν: «Τό κλεισιμον των Έκκλησιών εξηρτάτο από τό Οικονομικόν Πατριαρχειον. Τό άνοιγμά των εξαρτάται από την Πύλην.» Τιμή εις τον Γενάρχην.

Η έκθεσις του Άμερικανού πρεσβευτού κ. Ουίλλιαμ, ήτις έδημοσιεύθη εις τας έφημερίδας όλου του κόσμου, ήτηρξε φυσικά κάτι, τό

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΚΙΑΚΙΣ. — Της τελετής προηγήθη δέησις έπιμνημόσυκος και όταν ό Μητροπολίτης εν τώ μέσω των παρατεταμένων ασμάτων έδεήθη ύπερ αναπαύσεως των πεσόντων, μία ιερά φρικασίς διέδραμεν τας τάξεις και ή Α. Μ. ό Βασιλευς έδεσθή δακρύων.

όποιον δέν θά έπερίμενε κανείς από ένα διπλωμάτην. Τό επάγγελμα του διπλωμάτου, κατά την αντίληψιν που κρατεί, είναι τό επάγγελμα του έπισήμως ψεύδεσθαι. Άλλ' ό κ. Ουίλλιαμς ήτηρξεν εις τούτο έπαναστάτης. Κ' έδροντοφώνησε με μίαν πρεσβευτικήν έκθεσιν ότι, ή Εδρώπη άκούσασταί εις την Άλβανίαν. Ότι ή Εδρώπη, προκαλεί την εμπύκλιον σφαγήν ενός λαού. Αι «Ήνωμένα Πολιτεία» έχουν πολλούς άνδρας με τό ήθικόν άνάστημα του κ. Ουίλλιαμς; Τότε άς κανχώνται.

Η άπόφασις του Άμερικανικού Κογκρέσσου, όπως έπιτρέψη την πώλησιν εις την Ελλάδα εκ μέρους της συμπολιτευτικής κυβερνήσεως δύο θωρηκτών συνεκίνησε βαθύτατα τον Έλληνικόν όλοκληρον. Ιδιαιτέρως τό όνομα του προέδρου Ουίλσονος είναι αυτός τας ήμέρας εις τας στόματα όλων εν Ελλάδα. Διότι ό Ουίλσον, ό σοφός προεδρος των «Ην. Πολιτειών» είναι ό έπιβαλόν την γνώμην του εις τό Κογκρέσσον. Καί κατ' αυτόν τον τρόπον ή Έλληνική ναυτική δύναμις ένισχυθη σημαντικώς, και ό πόλεμος, αν δέν άπεσοδήθη, άνεδίβηθαι τούλάχιστον. Άς έλιπίσωμεν ότι, πολύ ταχέως ό Έλληνικός στόλος θά ένισχυθ' και διά μεγαλυτέρων μονάδων.

Τό νέον Έλληνικόν καταδρομικόν «Έλλη» κατέπλευσε προ ήμερών εις τό Φάληρον. Δέν πρόκειται φυσικά περι σπουδαίας ένισχυσεως του στόλου. Άλλά μαζί με τήν νέα τορπιλλοβόλα, τήν δύο Άμερικανικά θωρηκτά, τό νέον υποβρύχιον, προσθέτει και ή «Έλλη» μίαν μικράν δύναμιν εις τον Έλληνικόν στόλον, όστις πολύ ταχέως θά κληθ' να λύση την διαφοράν μας προς τους Τούρκους με την ευχλωτιάν του τηλεβόλου.

Ό καπετάν Βάρδας με άλλους άρχηγούς του Αύτονομιακού στρατού της Ήπειρου άνέκτησε την Κορυτσάν. Τό γεγονός δέν επανηγήθη επ' αζίας και όμως έπρεπε. Πόλις 30 χιλιάδων Έλλήνων εισέρχεται και πάλιν εις την σφαίραν της αυτόνομου Ήπειρου, διά να τηρήσθαι τον Έλληνικόν της χαρακτήρα. Τιμή εις τον καπετάν Βάρδα, τιμή εις τήν όπλα των αυτόνομων. Τιμή εις τον κ. Ζωγράφον.

Κανείς βεβαίως από τους άναγνώστας της «Εικονογραφημένης» δέν θά εξήλεγε την τύχη του πρίγκηπος Βηδ. Κανείς δέν θ' άντήλασε την ήρεμον ζωήν του με μίαν άμφίβολον βασιλείαν. Άλλ' ούτε ό ίδιος εν' ευχαριστημένος από τό ήγεμονικόν του άξίωμα. Πώς λοιπόν δέν παραίτεται; Θά έρωτήσετε.

Υπάρχουν δύο λόγοι άποτρέποντες τον Βηδ από της παραίτησεως. Ό πρώτος: Η εν Γερμανία κοινή γνώμη, ήτις θεωρεί προσβολήν διά τον Γερμανικόν στρατόν τό ότι ένας Ήλαχός του — ό Βηδ — κατέλειπε προ όλίγου άκόμη πανικόβλητος τό Δυρράχιον κ' έσοθή εις τήν πολεμικά πλοία. Ό Βηδ λοιπόν έργάζεται προς άνάκτησιν της στρατιωτικής του τιμής. Ό δεύτερος: Παρατούμενος οικειοθελώς ό Βηδ θά χάσθαι την εκ 265 χιλιάδων έτησίαν επιχορήγησιν, ήτις θά τ' όδίδεται αν έξαναγκασθ' βιαίως εις παραίτησιν. Ένας λόγος ήθικός κ' ένας λόγος οικονομικός παραίτείου την διαμονήν του εις τό Δυρράχιον.

Εις τας 3 Αύγουστου θά έχουν όλικήν έκλειψιν του ήλιου από Γροιλανδίαν μέχρι του Ίνδοου ποταμού, άνάμεσον Νορβηγίας, Σουηδίας, Ρωσίας και Περούς. Εις την Ρωσίαν ή όλική έκλειψις του ήλιου θά διαρκέσθαι δύο πρώτα λεπτά της ώρας. Δύο σημαντικά σημεία πρέπει να μελετηθούν κατά την διάρκειαν της έκλειψεως. Η πορεία των Έρτζιανών κυμάτων εις τον άέρα, εις την οκιάν, και τό ήμίφως θά επακούσθαι υπό την έποψιν της άπορροφήσεως και της διαπλάσεως, εις νόμους διαφερόντας εκείνων, οι όποιοι διέπουν τό φώς. Η έντασις, ή πυκνότης και ό χαρακτήρ των φυσικών ήλεκτρικών κυμάτων και των άτμοσφαιρικών φαινομένων δύνανται να ποικίλλουν, είτε διότι ή πορεία των Έρτζιανών κυμάτων θά διενκολυνθ' από την έκλειψιν, είτε διότι ή παραγωγή ήλεκτρικών κυμάτων φυσικών θά επηρεασθ' από την έκλειψιν δι' οισιδήποτε άγνωστον λόγον. Ό δόκτωρ Έκλες του Πανεπιστημιακού Κολεγίου του Λονδίνου παρασκευάζεται διά την μελέτην της έφετεινής έκλειψεως.

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΚΙΑΚΙΣ. — Ό Βασιλευς ακολουθούμενος υπό του έπιτελείου Του διέτρεξε τας τάξεις των ασμάτων έπιθεωρών λεπτομερώς έκαστον σώμα.

* ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ *

Η επέτειος του Έλληνο-Βουργαδικού πολέμου, ήτις συνέπιπτε με την 17ην Ιουνίου ετελέσθη μεγαλόπρεπώς, αλλά πενήθμως. Ό βασιλευς ήθέλησεν, όπως κατά την ήμέραν αυτήν τελεσθ' άντι παντός άλλου πανηγυρισμού μνημόσυνον εις τους πεσόντας. Ίδου μία προπομπιλία άληθινά έμπευσμένη! Έθνος που τιμ' τους νεκρούς του είναι προσημασμένον να ζήσθαι και θά ζήσθαι. Ό ναός της μητροπόλεως, όπου ετελέσθη τό μνημόσυνον είχε διακοσμηθ' πενήθμως. Εις τό μέσον του ναού είχε τοποθετηθ' ώραιότατον κενοτάριον εκ παλλεύκου μαρμάρου, περιβεβλημένον με ώραιον όλολευνον στέφανον. Τό μαύρον είχεν εκδιωχθ' έπιμελώς από τον διάκοσμον. Και τό όλον κενοτάριον επεκάλυπταν δύο Έλληνικαί σημαία, εις τας τέσσαρας δέ γωνίας του κενοταρίου έκασαν τέσσαρας παμμεγίσται λαμπάδες... Έκει ό Βασιλευς με τον Διάδοχον, τους Πρίγκηπας, τους Υπουργούς του έδεήθη ύπερ των ένδύξων νεκρών. Μία όμας τραυματιών ήνωσε τας ευχάς της με τας ευχάς του βασιλέως. Ποία συγκινητική τελετή!

Έγκλημα συγγερών — διά να μη μεταχειρισθώμεν την λέξιν των μυθοποιημένων — έγκλημα προ παντός άκατανόητον συνετάραξε κατά τον μήνα τούτον την Αθηναϊκήν κοινωνίαν. Ό ποιητής Κουλουβάτος έτραυματίσσε βαρέως διά περιτομήν και στόκον τον ποιητήν Σάιτην. Ποία τήν αίτια; Πιθανότατα δέν ύπηρξαν αίτια. Ό Κουλουβάτος ένιηργήσεν υπό τό κράτος στιγμιαία παρακαρούσεως. Ειν' ετύχημα ότι, ό άγαπητός Σάιτης φαίνεται παρακάμαρας τον ζίνδων. Άλλά θά ύποφέρη πολύ έως ότου αναρρώσθαι. Θά όμολογήσετε όμως ότι, ή δολοφονική άπόπειρα του Κουλουβάτου ύπερβαίνει κάθε προσδοκίαν και θά όμολογήσετε άκόμη ότι, στυγνά είναι άνάγκη να σφίγγωμεν την κεφαλήν μας μήπως μάς φύγη τό λογικόν. Όταν συλλογίζεται κανείς ότι, ήμερος άνθρωπος ως τον Κουλουβάτον μετεβλήθη εις χασάτην...

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΚΙΑΚΙΣ. — Μετά την έπιμνημόσυνον δέησιν ό Βασιλευς έπεθεώρησε τήν στρατεύματα και συνεχάρη τον Άρχηγόν της Γαλλικής Άποστολής στρατηγόν Βιλλαρέ.

Εις όλίγων ώρών από τας Αθήνας άποστάσιν εφίστανται δάση παρθένα πεύκων κ' έλάτων, φύσις πλουσία και δαμυλλής, βλάστησις θαυμαστή και άπίστευτος. Ειναι ή Πάρνηξ. Και τό μοναδικόν αυτό βουνόν μένει άγνωστον, διότι είνε σχεδόν άπρόσιτον, άφου δέν ύπάρχει συγκοινωνία. Μία Άγγλική εταιρία έπρότεινε εις τον Υπουργόν της Συγκοινωνίας να κατασκευασθ' όδοσικόν σιδηροδρομικόν μέχρι Πάρνηξ. Δέν γνωρίζομεν τας προτάσεις των, κατά πόσον είναι άσύμφοροι ή συμφέρουσαι. Άλλ' ή ιδέα είναι άξία παντός έπαίνου. Η Πάρνηξ είναι ή όσις μας καταξήρου χέρσου. Άς καταστ' προσιτή, τόρα μάλιστα που προκειται να έννοθώμεν σιδηροδρομικώς με την Εδρώπην, κέχομεν άνάγκη να καταστήσωμεν επί μάλλον και μάλλον έκτιστικότεραν την Άττικήν.

Επί σαραντακότ' ώρας οι Αθηναίοι επεζοπόρησαν καταναγκαστικώς, έπαισαν συγκοινωνούτες σιδηροδρομικώς με τό Λαίριον, με την Χαλκίδα, με την Λαμία, με την Λάρισα, με τας Πάτρας, με την Τριπολίμ με τας Καλάμας — με αυτήν την Κηφισσίαν. Σιδηροδρομική άπεργία πλήρης και ώφανωμένη. Άνεξαρτήτως του δικαίου ή άδικού των εργατικών άπαιτήσεων, ή άπεργία ήτον ως επανάστασις εις τας συνήθειάς μας και ό κόπος ένδοσφόρος. Εύτυχώς ότι τό 48ορον έπέρασεν. Όλα περνούσιν εις αυτόν τον κόσμο και ή συγκοινωνία επανέληθη κατά πάσας τας διευθύνσεις. Άλλ' ό φιλεργατισμός της κυβερνήσεως κατεκρήθη ως ύπερβολικός άκόμη και από τήν κυβερνητικά φύλλα.

Αι πτήσεις του Γάλλου Όλιβιέ, οι έπικοί αγώνες του Σταδίου άνέκοψαν κάπως την μονοτονίαν της ζωής εις την πρωτεύουσιν. Διά την όποιαν ό κανών είνε: Κινηματογράφος - θέατρον, θέατρον - κινηματογράφος. Ός προς τό Φάληρον και την Κηφισσίαν είναι κέντρα «προσελαγωγισμού», καθώς ελπε κάποτε ό κ. Κονδυλάκης. Οι άνθρωποι πηγαίνουν διά να δείξουν τήν όφθαλμόν των. Δέν ύπάρχει ούτε καν μία ειρσοσποός όρχήστρα, ή όποία να διώγη την άνιάν με τον ελάττωτον της όφθαλμού. Προτείνωμεν να ιδρυθ' άσματος διά την «προαγωγήν της δημοσίας χαράς». Και θάνακρηξόμεν ήθικόν ευεργέτην εκείνον που θά κάμη φαιδρότερος τους Έλληνας.

Την Δευτέραν 29 Ιουνίου εις την μεγάλην αίθυσαν των τελετών του Άρσακείου έγινε ή έτήσια άπονομή του Ράλλειου και του Μποτασιου βραβείου.

Η έορτή ήρχισε με δοξολογίαν, ακολουθίως ένάλη ό βασιλικός όμιλος και άσματα υπό θαυμασίως χοροφδιάς μαθητιών. Έπειτα έγινε ή άπονομή των βραβείων, του κ. Υπουργού της Παιδείας Τσιριμώτου άποσφραγίσαντος τους φακέλλους. Τό Ράλλειον έτυγεν εις την δεσποινίδα Κωνσταντίαν Γρηγορίου, τό δέ Μποτάσιον εις την δεσποινίδα Έλένην Στασινοπούλου. Η πρώτη κατάγεται από την Φράσασην της Ήπειρου, ή δευτέρα είναι Ατθίς.

Θέμα της έκθέσεως ήτο: Ποία ή άποστολή της Έλληνίδος εν τη μεγαλυθειση Ελλάδι. Από τας μάλλον γοητευτικάς τελετάς ή της άπονομής του Ράλλειου και του Μποτασιου. Έξ άλλου οι άναγνώσαντες τας έκθέσεις εξετίμησαν πολύ την πρόοδον των μαθητιών υπό τας διευθυνείας Δ^α Αικατερίνην Βαρουζάκη και Μαρίαν Άλεξανδριδου.

Οι σπιτονοικοκύρδες! Ίδου ό εχθρός. Και οι Αθηναίοι ήγέρθησαν ένάντιον αυτών, που ύψωσαν τήν ένόικια εις δυσθεώρητα ύψη και κατέστησαν άβίωτον την ζωήν εις τας Αθήνας.

Εις τί όφείλεται τό κακόν; Πώς δέν επεμβαίνει τό Κράτος; Ήμπορεί να έπέμβη τό Κράτος...; Όχι! αυτά συνεζητήθησαν και συμπεράσμα; Ένα μόνον θετικόν συμπεράσμα έδηγήσεν: Ότι αι οικοδομαί ήλαττώθησαν εις τό ήμισον κατά τήν τελευταία χρόνια, ενθ' άντιθέτως ό πληθυσμός ηξήθη ίσως κατά τό ένα τρίτον.

Μία οικοδομική εταιρία με μεγάλα κεφάλαια, άναλαμβάνουσα να κτίσθαι δέκα χιλιάδας μονοκατοικίας γύρω από τας Αθήνας νομιζόμεν

ότι θά έλινε προς καιρόν τό ζήτημα. Αφ' έτέρου μία φορολογία βαρύτερα των οικοπέδων θά εξηνάγκαζε τους οικοπεδούτους των Αθητών να κτίσουν τα έντός της πόλεως οικιακά των, τήν όποία είναι έστία άναθαρείας.

Η Βιεννέζικη μόδα με τήν βροκάμισα άνοικτά έμπρός, άφίροντα ελεύθερον τον λαϊμόν έκαμε την εμφάνισιν της και εις τας Αθήνας. Οι τολμηροί εισηγητάι της, τους όποιους πρέπει νάναζητήσωμεν εις τους νέους της ποιητικής «Οργάνωσεως» έγιναν άντικείμενα περιεργείας, ή δέ Αθηναϊκή χρονογραφία του Διαβότου κατεδίκασεν αυτούς. Έβλέπαμεν, γράφει ό χρονογράφος του «Έμπρός», άσχημους γυναικείους λαίμους, διατί να βλέπωμεν και άνδρικούς άσχημίας;

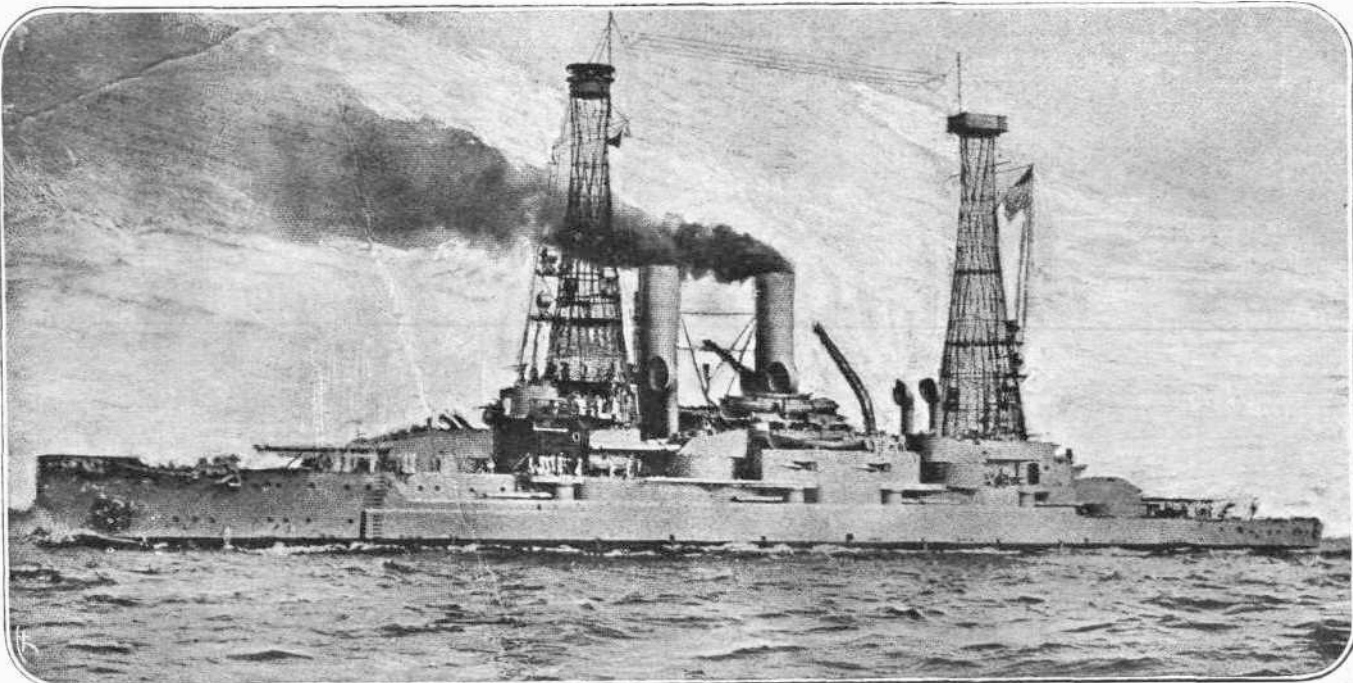
Μόνον που λησιμονεί ό συμπαθής χρονογράφος ότι, τό ζήτημα είναι περισσότερον ύγιεινόν παρά αισθητικόν και ότι, αν έκρίναμεν πάντοτε με τό μέτρον της αισθητικής, θά έπρεπε να καταγγίλωμεν όλας τας μεθόδους της νεωτέρας ζωής, ή όποία δουλεύει εις την άσχημίαν.

Ένα θεατράκι του Μεταξουργείου συναγωνίζεται επιτυχώς τήν κυριώτερα θέατρα της πρωτεύουσας. Τό διευθίνει ένας ήθοποιός — θιασάρχης — συγγραφέας — σκηνοθέτης, ό κ. Ζάχος Θάνος. Άνέβαινε μίαν λαϊκήν επθεώρησιν την «Σκούπαν» κέκαμε χρυσές δουλειές. Πιένα κάθε βράδυ. Ό άριστοκρατικός λεγόμενος κόσμος ή καλύτερα ό πλουτοκρατικός, πέρνει κάθε βράδυ την άγουσαν προς τό Μεταξουργειον. Τό πράγμα εν' έντελώς παράδοξον, σχεδόν άνεξήγητον. Έν τούτοις δέν πρέπει νάνασχηθή κανένα. Τό θεατρικόν κοινόν εις τας Αθήνας έπολλαπλασιάσθη. Απόδειξις ότι, γεμίζουν κάθε βράδυ όλα τήν θέατρα των κέντρων.

Διατί να φθονώμεν και τήν συνοικίαν; Όλίγη άποκέντρωσις πάντοτε είναι καλή.

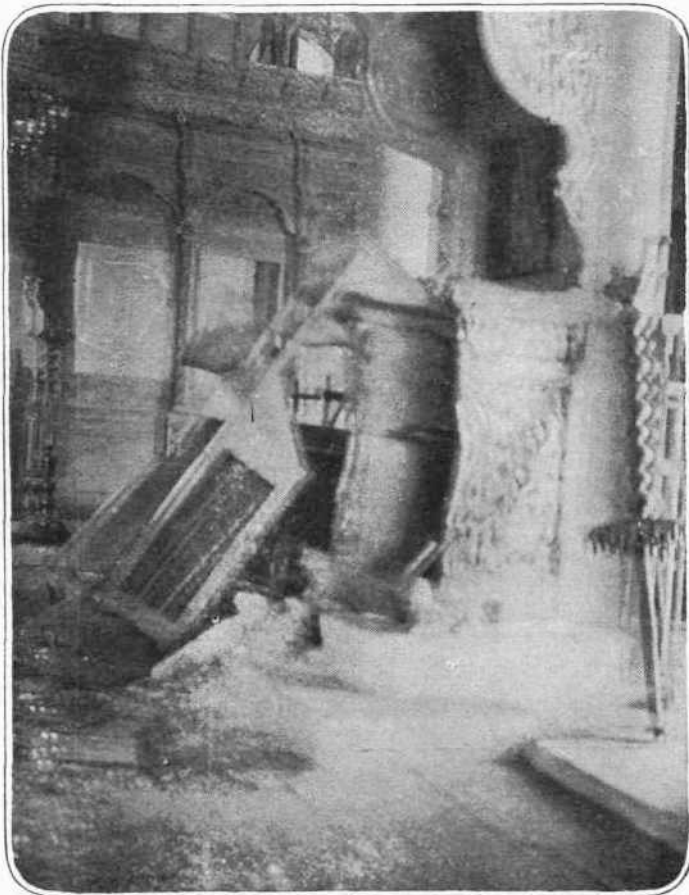
ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΙ ΚΑΤΑ ΘΑΛΑΣΣΑΝ! — Τὸ «Αἰντάχο», μετονομασθὲν «Λήμνος», τὸ βλέπετε εἰς τὰς μάχης, ἑτοιμὸν νὰ κεραναβολήσῃ τὸν ἐχθρὸν.

Η ΤΡΟΜΕΡΩΤΕΡΑ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ: ΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ Μ.

Η επιστήμη τοῦ ὀλέθρου εὐρίσκεται. Αἱ πολεμικαὶ μέθοδοι τελειοποιούνται. Καθημερινῶς ἔν τῃ τελειότερῳ ὄπλῳ, ἔν τῃ τελειότερῳ τηλεβόλῳ, ἔν τῃ τελειότερῳ πολεμικῷ πλοίῳ. Ἄλλ' ἡ τελευταία εφεύρεσις τοῦ Ἰταλοῦ καθηγητοῦ Οὐλίβι ἐπερβαίνει πᾶσαν προσδοκίαν: Αἱ ἀκτίνες Μ., διότι περὶ αὐτῶν πρόκειται, δύνανται νὰ προκαλέσῃ τὴν αὐτόματον ἐκρηξίν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ἀπὸ ἀποστάσεως δεκάεξ ὀλοκλήρων χιλιομέτρων. Ἄλλ' ἡ εφεύρεσις ἔχει τὴν ἰστορίαν της, τὴν ὁποίαν μᾶς διηγείται ὁ εφευρέτης αὐτῆς:

— Πρὸ καιροῦ ἠσχολούμην εἰς πειράματα διὰ νὰ κατορθώσω νὰ χρησιμοποιήσω τὸ ἡλιακὸν φῶς ὡς δυναμικὴν ἐνέργειαν. Εἰς τὸ Κλιού, ὅπου εἶχα ἐγκαταστήσει τὸ μικρὸν μου ἐργαστήριον, ἤρχισα μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν τὰ πειράματα τῆς μεταβολῆς τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος εἰς ἠλεκτρικὸν κύμα. Εἰς μίαν στιγμὴν μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ ἐξετάσω τὸ πρόβλημά μου ἀντιστρόφως. Ἀλλὰ νὰ παραγάγω ἠλεκτρικοὺς παλμοὺς βραχεῖς καὶ γοργούς, οἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ προσβάλλουν τὸν ὀπτικὸν μας χιτῶνα. Τὰ κύματα ταῦτα ἔπρεπε νὰ ἔχουν μῆκος ὀκτὼ ἢ τεσσαράκων δεκάκις χιλιοστῶν τοῦ χιλιοστομέτρου. Ἐγὼ ὅμως δὲν κατώρθωσα νὰ παραγάγω παρὰ κωματισμοὺς μῆκους ὀλίγων ἑκατοστῶν τοῦ χιλιοστομέτρου».

Ἐνῶ ὅμως ἐργαζόμην, ἐξηκολούθησα, εἰς τὴν παραγωγὴν τῶν ἠλεκτρικῶν αὐτῶν παλμῶν, διέκρινα ὅτι, ὅλα τὰ περίετρα μεταλλικὰ ἀντικείμενα ἀντήχον ἠλεκτρικῶς καὶ ἀνέδιδον σπινθηροβολισμούς. Τοῦτο παρήγαγε ὑπὸ ὀφθαλμοῦ μου σπινθήρας καὶ εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ προσβαλλομένου μεταλλικοῦ ἀντικειμένου. Τὰ τελείως σφαιρικά σώματα δὲν παρουσιάζον παρόμοια φαινόμενα.

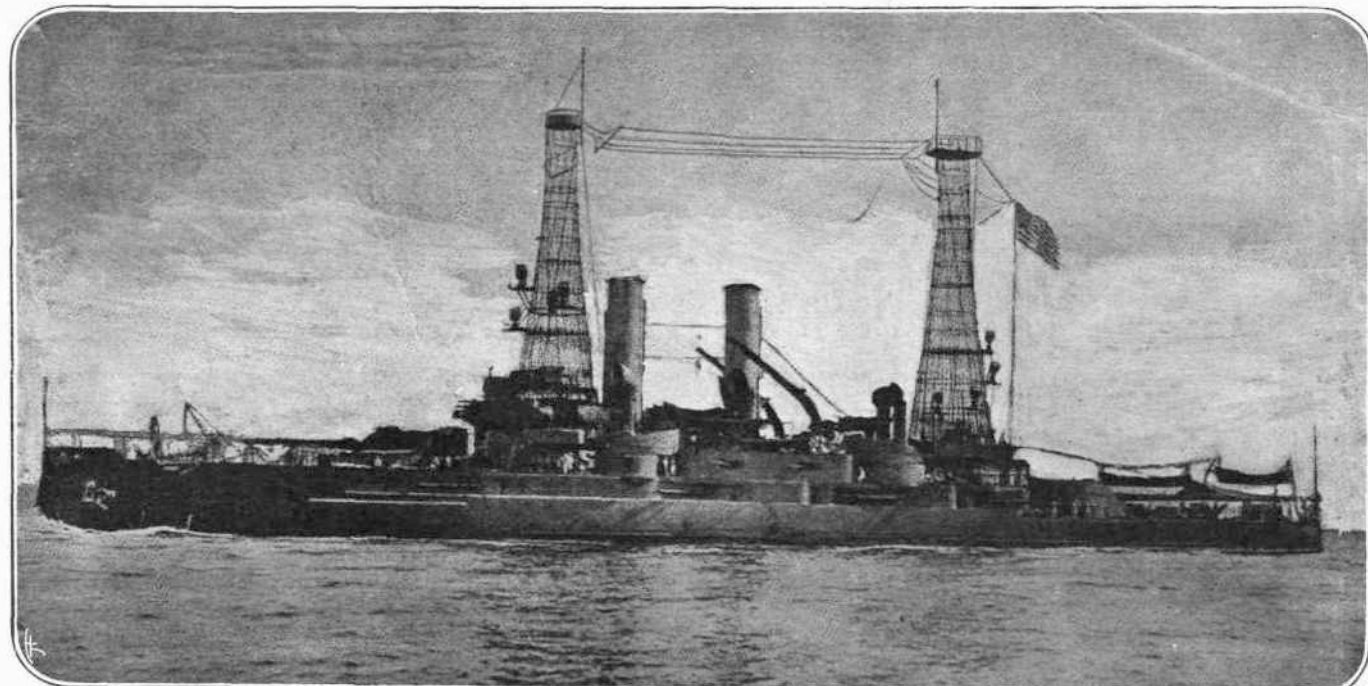
Εἰς ΠΥΡ ΚΑΙ Εἰς ΣΙΔΗΡΟΝ! — Αἱ ὀρθαὶ τῶν Μουσουλμάνων δὲν ἐφείσθησαν οὐδὲ τῶν ἐκκλησιῶν. Ἡ παρατυχημένη φωτογραφία ἀναπαριστᾷ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ληλατηθείσης ἐν Σερβίῳ Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας.

«Κατενόησα ἀμέσως ποίαν πρακτικὴν σημασίαν ἠδύναντο νὰ ἔχη τὸ φαινόμενον, ἐὰν κατορθώονα νὰ τὸ παραγάγω κανονικῶς, νὰ τὸ διευθύνω καὶ νὰ τὸ ἐντοπίζω κατὰ βούλησιν. Καὶ ἐπεδόθη ὀλοφύχως εἰς τὰ πειράματά μου. Τοιοῦτοτρόπος, ἔπειτα ἀπὸ σειράν ὀλόκληρον πρῶτογενῶν μηχανημάτων, κατώρθωσα νὰ κατασκευάσω ἓν, τὸ ὁποῖον ἀνταπεκρίνεται ἐλαρκῶς εἰς τὸν σκοπὸν μου. Μὲ τὸ μηχανήμα μου εἰς συνεχῆ πειράματα κατώρθωσα νὰ προκαλέσω σπινθήρας ἀπὸ ἀποστάσεως χιλιομέτρων καὶ ἀνετίναξα βόμβας βοθισμένας εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Χάρους».

Ἰδοὺ τώρα πῶς περιγράφει ὁ ἴδιος τὴν λειτουργίαν τοῦ μηχανήματός του.

— Τὰ ἠλεκτρικὰ κύματα, τὰ ὁποῖα παράγει τὸ μηχανήμα μου, εἶνε ἀρκετὰ βραχεῖα. Καὶ ἐπειδὴ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν εἶνε σχεδὸν ὅμοια μὲ ἐκεῖνα τῶν κυμάτων τοῦ φωτός, ἔχομεν τὴν συνέπειαν ὅτι, ἀμφότερα ἀκολουθοῦν τοὺς αὐτοὺς νόμους. Τοιοῦτοτρόπος, καθὼς ὁ αἰθέρ, καὶ τὰ κύματά μου, μοιροῦντι παραμύθια ἀθέατα δύνανται ν' ἀνακλαστοῦν ἐπὶ προῦπολογομένῳ ἀνταντακλαστικῶν ἐπιφανειῶν. Ἀλλὰ ἐπιτυχῶς μίαν κεντρικὴν καὶ κωνικὴν ἐκπομπὴν ἠλεκτρισμοῦ, τὴν ὁποίαν ἐνδόλωος δύνανται νὰ διευθύνω. Ὅτι περίπου γίνεται μὲ τοὺς κοινοὺς προβολεῖς ὁρατοῦ φωτός».

«Τοποθετοῦμένον τοῦ μηχανήματός μου, ἀρχίζω παραγῶν ἠλατωμένην ἐνέργειαν, προσωρισμένην, ὅπως διὰ τῶν ἐπανερχομένων ἠλεκτρικῶν κυμάτων ἀναζητήσῃ τὰ σώματα, ἅπαντα τυχόν εὐρίσκονται εἰς τὸ πεδῖον τῆς δράσεως τοῦ μηχανήματός μου. Φυσικῶς ἡ ἐνέργεια αὕτη εἶνε τελείως ἀνεπαρκής, ὅπως παραγάγῃ τοὺς σπινθήρας, οἵτινες θὰ προκαλέσουν τὴν ἐκρηξίν μᾶς

ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΙ ΚΑΤΑ ΘΑΛΑΣΣΑΝ! — Τὸ «Μισοσιπῆ», μετονομασθὲν «Κίλικς». Μὲ τὰ δύο αὐτὰ φρενήτᾳ «Κίλικς» καὶ «Λήμνος», τὰ ὁποῖα ἠγοράσθησαν ἀπὸ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικής, ἀντὶ φρ. 60 ἑκατομμυρίων, ἐνισχύθη ὁ Στόλος μας καὶ ἐνῆεν ἀκατάγωντος.

βόμβας. Αὕτη ἔχει ὡς μόνον σκοπὸν νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ, ὥστε μετατοπίζων διαδοχικῶς τὸν προβολέα μου ν' ἀναζητήσω τὰ μεταλλικὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα θὰ συναντήσῃ ἡ δέσμη τοῦ σκοτεινοῦ φωτός μου. Διότι εἶπομεν ὅτι τὰ ἠλεκτρικὰ κύματα, ποῦ παράγω, εἶνε ἀθέατα. Καθὼς ὅμως ἐπὶ τὴν δέσμη τοῦ προβολέως τοῦ ὁρατοῦ φωτός τὰ παρ' αὐτῆς συναντώμενα ἀντικείμενα παράγουν φωτεινὰ ἐπιστροφικὰ κύματα, ἐπιτρέποντα εἰς τὸν ὀφθαλμὸν μου νὰ συλλάβῃ τὴν εἰκόνα τῶν φωτιζομένων ἀντικειμένων, οἷτω καὶ ἡ δέσμη τῶν κυμάτων τοῦ προβολέως μου, μόλις συναντήσῃ μεταλλικὸν ἀντικείμενον, γεννᾷ ἐπιστροφικὰ κύματα, ἅπαντα δι' ἐιδικῶν μηχανημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἔν τῇ τῆλεφῶνῳ, ἀπηχῶν τοὺς παλμοὺς τῶν κυμάτων τούτων, μοῦ ἐπιτρέπουσι νὰ καθορίσω μὲ ἀρκετὴν ἀκριβείαν τὴν διεύθυνσιν καὶ τὴν ἀπόστασιν, εἰς ἣν εὐρίσκεται τὸ ἀντικείμενον τοῦτο. Εἶνε γνωστὸν τὸ φαινόμενον τῆς ἀντηχῆσεως. Ἐνα ὄργανον, τὸ ὁποῖον δονοῦμενον δύνανται νὰ παραγάγῃ ἓνα μοιροῦντι τόνον, δονεῖται καὶ παράγει τὸν αὐτὸν τόνον, ὅταν οὕτως προέρχεται ἀπὸ ὄργανον εὐρισκόμενον ἐγγὺς του».

«Τὸ αὐτὸ ἐν ἀναλογία συμβαίνει μὲ τὰ κύματα, τὰ ὁποῖα παράγει τὸ μηχανήμα μου. Ὅταν εὐρεθῇ ἐν συναφείᾳ ἢ κυριολεκτικώτερον ἐν συντηρία μὲ τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον συνήρτησαν τὰ κύματα τοῦ σκοτεινοῦ φωτός τοῦ προβολέως μου, θέτω εἰς κίνησιν ὅλην τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἠλεκτρικοῦ, τὸ ὁποῖον διαθέτω. Οὕτως εἶνε ἐπαρκὴς διὰ νὰ παραγάγῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἐγγυζομένου ἀπὸ τὴν δέσμη τῶν κυμάτων μου σώματος, σειράν σπινθήρων, ἱκανῶν ν' ἀναφλέξουν τὰς τυχόν περιεχομένας ἐν αὐτῷ ἐκρηκτικὰς ὑλίας».

Ἡρώτησαν τὸν δεῖνόν εφευρέτην: Ἀλλὰ οἱ σπινθήρες σας δύνανται νὰ διαπεράσουν καὶ τὰ διαφράγματα ἐνὸς θωρηκτοῦ ὥστε νὰ προσβάλλουν τὰς πρυγυδατοθήκας του; — Τὸ πρόβλημα αὐτὸ, ἀπήρτησεν, εἶνε φανερῶς δύσκολον. Ἀλλὰ δεδομένου τοῦ αὐτομάτου τοῦ μηχανήματός μου, καθίσταται ἐνδοκίματον. Κατ' ἀρχὰς θίγει ὀλόκληρον μίαν

μεταλλικὴν μάζαν. Ἐπειτα μετατοπίζεται καὶ θίγει ἓνα τοικὸν σημεῖον. Τότε τὰ κύματά του μεταβάλλονται καὶ, ἀλλόσποια κατευθύνων διὰ μέσου τῶν πρώτων μεταλλικῶν σωμάτων, σπεύδουν νὰ συναντήσουν ἐκεῖνο, μετὰ τοῦ ὁποῖου εὐρίσκονται ἐν συγχρονισμῷ καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποῖου παράγουν τοὺς σπινθήρας προκαλοῦντα τὴν ἐκρηξίν τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν».

Τὸ μηχανήμα τοῦ Ἰταλοῦ εφευρέτου δύνανται νὰ παραγάγῃ οὕτως εἰπεῖν ῥαδιοτηλεγραφικὴν ἀνάφλεξιν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ἀπὸ ἀποστάσεως 16,850 μέτρων. Τὰ πρῶτα ἰδιωτικὰ πειράματα ἐπέτυχαν. Ἐν Φλωρεντίᾳ ὁ νεαρὸς εφευρέτης, — ἓνας τριανταετής ἀνθρωπάκος — κατώρθωσε ν' ἀναφλέξῃ βόμβας ὀφθείσας εἰς τὸν Ἄρον. Ἦδη πρόκειται νὰ κάμῃ πειράματα ἐνώπιον μεγάλης ἐπιτροπῆς ἀξιωματικῶν τοῦ Ἰταλικοῦ ἐπιτελείου.

Πράγματι τὸ ζήτημα τοῦτο τῶν αὐτομάτων ἐκρήξεων πρυγυδατοθηκῶν, καὶ ἄλλων ἐμφλέκτων ὑλῶν, ἐπὶ θωρηκτῶν, τορπιλλοβόλων κ. λ. π. ἐφελκύνει τὴν προσοχὴν τῶν κυβερνήσεων καὶ οἱ σοφοὶ ἐπεδόθησαν ἐμβριθῶς εἰς τὴν μελέτην τῶν αἰτίων.

Τὸ συμπέρασμα τῆς μελέτης ταύτης δὲν ἀπεκροσιστάλλωθη ἀκόμη. Ἀλλ' ἤδη γνωρίζομεν ὅτι, ἡ γενικὴ ἐπὶ ἐπιτροπῆς πρὸς τὸν Ἀσύματον. Καὶ πειράματα μάλιστα ἐξετέλεσε μοῖρα τοῦ Γαλλικοῦ Στόλου τῆς Μεσογείου, καθ' ἣ ἐπανελημμένως ἀνεφλέχθη μικρὰ πρυγυδατοθηκὴ τοποθετημένη ἐπὶ φορητῆς γύρω τῆς ὁποίας διεστανδόντο Ἑσπανικά κύματα, ἐκτιοξενόμενα ἀπὸ τὰ ἐπιτελοῦντα γυμνάσια Ἀσυρμάτων οκάφῃ.

Ὅπως ἴσως ἡ Ἰταλία, ἦτις ἔδωκεν ἓνα Μαρκόνι, ἓνα εφευρέτην, ὅστις ἐνηργήσῃ τὴν Ἀνθρωπότητα, δίδει καὶ δεῖτερον, αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως ὀλεθροποιῶν καὶ καταστροφῆς.

Ἄς ἐλιπίσωμεν ὅμως ὅτι, αἱ ἀλλεπάλληλοι αὐτὰ τελειοποιήσεις τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Πολέμου θὰ ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὸ νὰ γείνουν σπανιότερα αἱ συρράξεις μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν, πρὸ πάντων ἐκεῖνων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν δούλους ἀδελφοὺς νὰ ἀπελευθερώσουν. Ὁ δόκτωρ Ρ.

Εἰς ΠΥΡ ΚΑΙ Εἰς ΣΙΔΗΡΟΝ! — Ποία μέθῃ ὀλέθρου κατεῖχε τοὺς δώκτας τοῦ Μισοσιπῆ. Ἑλληνισμοῦ κατασκευαστὴ ἀπὸ τὴν ἀνετίναξη εἰκόνα. Οἱ βασιβουζοῦκοι ἐσφαξαν, ἐλεηλάτησαν, ἐπερκόλησαν.

ΟΙ ΛΑΟΙ ΠΡΟ 500 ΕΤΩΝ

ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ - ΖΩΑ - ΦΥΤΑ

Η Υδρόγειος Σφαίρα έπαισαν εκκλήττονα την διάνοιάν μας. Μετρηθείσα κατά μέτρον, καταστρωθείσα από σιδηροδρομικά δίκτυα, κατασπαρμένη από στίλους τηλεγραφικούς, διατρεχομένη υπό πλήθους πλοίων και ύδροπλάνων διαπλεόντων τας θαλάσσας και τους ωκεανούς, περιβαλλομένη εντός του μανδύου του ατμού, άνωθεν και κάτωθεν του οποίου έπαιται και διασχιζον τον αίθέρα τα αερόστατα και τα αεροπλάνα, ή Γη μας δέν ελκεί τον προσοχήν των ανθρώπων, όπως πρότερον. Ο πολιτισμός μέ βίαν μεγάλην ζητεί να εξισώσει και ν' άφομοιώση όλας τας χώρας και όλα τα έθνη, και όπου υφίστανται διαφορά ήθών και έθιμων έρχεται ή Έπιστήμη να καθορίση το άγνωστον, τα βιβλία, αί φωτογραφίαι και οί κινηματογράφοι διά να περιγράψουν και ν' αναπαραστήσουν τόπους και ένδύματα, μέ την μεγαλύτεραν πιστότητα.

Περί ποίας άγρίας χώρας δέν γνωρίζομεν ήδη επαρκώς. Τα ζωικά, φυτικά και δρυκτά βασίλεια, τα όποια εξέλιθησαν εις τας πρώτας εκδηλώσεις των, ήδη εξισώθησαν υπό τον βαρύν τροχόν των έρμηρέων, των ευθεωρήσεων και των πραγματειών, των πολυμένων αντί άλλων δεκαλέτων. Η Έπιστήμη ίσως να εδρίσκη τό θαμάσιον εις τα υπό τό μικροσκοπίον άντικείμενά της, αλλά πλέον οί πόλοι και αί πτυχαι των Αμερικανικών ερήμων δέν παρουσιάζουν σήμεραν τίποτε τό θαμάσιον. Αλλά να έννοήση τις έν τούτοις τας άπλως και άφελεις εκκλήξεις του κόσμου πρό των τότε άσυνήθων φαινομένων της Φύσεως και της Ζωής δέν έχει παρά να στρέψη την προσοχήν του εις τους παρωχημένους χρόνους.

Ποιός εξ ήμων θα έταξείδευε μέ τό εκκλήττον όμμα και την καλήν πίστιν του καθηγητού Νικολάου Κόντη, εκ Βενετίας, του διηγηθέντος τα παραδοξότερα των πραγμάτων;

Όταν ο Μάρκος Πόλος επέστρεφεν εκ του μακρονού ταξιδίου του, έλόθη του άφορισμού του παρά του Πάπα, διότι άφηγήθη λεπτομερώς τας έντυπώσεις του κατ' έντολήν του Πάπα εις τον Πόλο Φλωρεντινον. Αφηγήθη δι ειδε μέ τους οφθαλμούς του δολόκληρον ήλην δαιμόνων εφίππων, περιπλανωμένην την νύκτα εις την έρημον της Χαλδαίας και μεταξύν όλων των άλλων πραγμάτων, τα όποια του εγινόντο άπίστευτα, ειδε γυναίκας να κείνται ζώσα κατά τον θάνατον των συζύ-

ΕΙΣ ΠΥΡ ΚΑΙ ΕΙΣ ΣΙΔΗΡΟΝ! — Οί διεγερθείς τών έν Κωνσταντινουπόλει πρεσβειών τών Μ. Δυνάμεων έκτελούντες την άνατεθείσαν εις αυτούς έντολήν, άναγκάζουν Μικρασιάτας πρόσφυγας.

ΕΙΣ ΠΥΡ ΚΑΙ ΕΙΣ ΣΙΔΗΡΟΝ! — Μικρασιόται πρόσφυγες συγκεντρωθέντες έξωθεν της μητροπόλεως Σμύρνης άναμένον τούς εκ Κωνσταντινουπόλεως άποσταλέντας διεγερθείς τών Έθρου. Πρεσβειών, όπως συντάξουν έκθέσεις επί της εκ των διωγμών δημιουργηθείσης καταστάσεως.

γων των εις την πόλιν Καμβάξαν πλησίον του ποταμού Ίνδου. Και εις τό Καέλ, όπου άλειούνται οί μαργαρίται, φύλλα πλατέα μήκους εξ βραχιόνων χρησιμοποιούντα αντί χίτου. Εις τον Μάρκη έλέφαντας εξημερωμένους, έπιτηδείους να άρπάσουν τό έπιτάμενον βέλος, όπως μη τουτο προσβάλη τους κυρίους των. Εις την Σουμάτραν άνθρωποφάγους, όστινες έπώλουν αντί χρυσίου τα κρανία εκείνων τους όποιους έφαγον όπτούς. Αλλά τό παρόδοξον είνε δι, παρεδέχτο ότι ήσαν εις την Σουματραίαν ερεπετά μέ πέτρον και έπιτά κεφαλάς, ως και εις τον ποταμόν Κόλχον ίχθύς μέ μορφήν ανθρώπου.

Έθετε δύο νήσους πλησίον του Καλιζούτι, εις μίαν των όποιων έξοσαν οί άνδρες και εις την έτέραν αί γυναίκες, και ένν επεσκεπίετο κανείς άνδρας την έτέραν νήσον, έπρεπε να φύγη πρό της παρελεύσεως των τριών μηνών, διότι άλλως ή όργη του ούρανού θα τον θανάτωνεν. Έθετεν εις τας Ίνδίας ένα ιερέα 300 ετών.

Περί του Χαμαλιέοντος έγραψεν ο Α. Κορπάλη, κατά τό 1515 δι, τό ζώον τουτο ένν πληροίση πράανον χρώμα γίνεται πράσιον, ένν κίτρινον πάλιν άφομοιούται.

Αλλά επίσης παρόδοξοι είνε αί άφηγήσεις του Μαξιμιλιανού Τρανσίλβανου, όστις κατά τό 1519 ειδε βασιλέα τινά των άγρίων, όστις είχεν άδάμαντας μεγέθους και σχήματος όου χήνας και όστις απέδιδεν εις τό πτηνόν «Μανουκοδιά» την χήναν να μη άναπαύεται ποσώς. Αλλά ο σύντροφος τουτου Αντώνιος Πιγαφέττα μεταξύν των θαλασσιών νησούν, λόκων και ίχθύων μέ κεφαλήν χόιρον, των γιγάντων της Παταγονίας, των πτηνών των καταβύθωσκομένων υπό της φαλαήνης, τα όποια της κατατροώνον τό ήπαρ, των φύλλων, τα όποια ήμα πέσουν εις την γήν βαδίζον ως ζωντανά, διεβεβαίωνεν δι, ειδεν ανθρώπους μέ όπα τόσον μακρά, ώστε να μεταχειρίζονται τό μέν έν ότως εξαπλωθούν επί αυτού, τό δε έτερον όπως σκεπασθούν.

Έν γένει μας εκκλήττον αί άφηγήσεις των άρχαίων περιηγητών διά τους Βεδουίνους, τους άγριοτάτους, τους πάνθηρας κλ. Έπίσης ο Φραγκίσκος Ξαβιέριος κατά τό έτος 1549 έπαυροόσε τους Ίάπωνας διότι, δέν έκαμναν χροήν παιγνιοχόριτων διότι, δέν έθλασφύμιον και διότι είχον ολίγους κλέπτας. Έγνωστοίποιε δε δι, οί ιερείς των ήσαν πλέον έλαττωματικοί παρά οί λαϊκοί, άνέφερεν δι ή πρωτεύουσα Μεάκο περιείχεν 90 χιλιάδας οικίας, προς τούτους δε πανεπιστήμιον και εκκλησίας διά να συναθροίζον τον λαόν, και δι επί τέλους ή νήσος αυτή είνε πλουσία εις καρπούς, άγρια ζώα και μεταλλεία, μίαν μόνον δε άπανθρωπίαν ευρισκε μεγάλην δι, εκεί φονεύον τους υιούς των, όταν δέν δίνανται να τους θρέρουν.

Ο ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

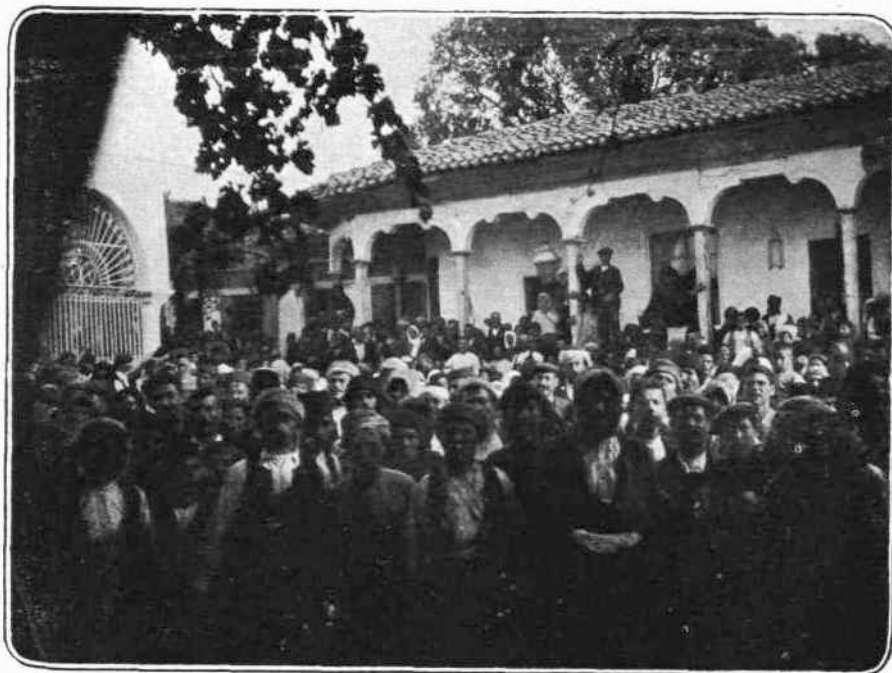
Το κατωτέρω διήγημα είν' ένν από τα τέκνα της Γαλιτίας Γράτσια Δελέδα. Η Δελέδα μερίζεται την μεγάλην φιλολογικήν δόξαν μέ τον Δ' Άννουάσιο, τα δε διηγήματα και τα μυθιστορήματά της είν' ευγενεστάτα από την ζώνη της διαίτησεως της κατ'είδος, της Σαρδηνίας.

Ο τοκογλύφος άπέθνησκε κ' αί γυναίκες έστελιν να φρονιάσουν τον πνευματικόν διά των έξομολογήσιν. Άλλως τε ο τοκογλύφος ήτηρε καθ' όλην του την ζώνη πολύ φιλόθρησκος. Έπιγιναινε πολύ συχνά στην εκκλησίαν, και πολλές φορές έκάμφωνε τα βλέμματά του επάνω στον Έσταυρωμένον. Και καθώς έκίταζε τον Χριστόν ένόμιζες ότι, τον έπετιμούσε, διότι δέν ξηνάγκαζε να διαλέξη τό επάγγελμα του τοκογλύφου. Έξ άλλου ειχε πάθει τό σπίτι του, μερικώς του άνεμισές, αί όποια δέν κατόρθωναν να εύρουν σύζυγον. Λοίτι έκείνοι που τας έζητούνσαν εις γάμον ήσαν ή νεανίασκι κατεστραμμένοι από την άσωτίαν, ή άνθρωποι της εσχάτης ύποστάσεως. Ο γέρω - παπάς έπηγε προς τό βράδι, αφού έπεσεφθη όλους τους άλλους άρρώστους. Δέν εδίαζετο διόλου, μάλιστα έπεριπατούσε βραδυτέρα, παρ' όσον ήτον ή συνήθειά του να βαδίζη, στηριζόμενος επάνω στο χονδρόν του μπαστούνη το ποιμενικόν. Καθώς δέ άνέβαινε τα σκαλοπάτια της σκάλας του τοκογλύφου εστέκετο κουρασμένος εις κάθε σκαλι και μέ τα μούτρα κατεβασμένα έδειχνε την άπαρεσκεσίαν του.

Τό σπίτι ήτο πτωχικόν, σκοτεινόν. Ένα παλιό σπίτι μέ σκαλιά εις κάθε κατώφλι, μέ ταβάνια χαμηλά, μέ τα πατώματα φαγωμένα, πολυκαριμένα. Ο υπερβολικός καύσων της βραδυάς έκείνης του Αιγούστου έκαμνεν άκόμη θλιβερότερον τό σπίτι. Άκόμη και εις την κρεββατοκάμαραν τα έπιπλα δέν έδειχναν ότι, ο τοκογλύφος ήτο τόσο πλούσιος, όσον υπέθετεν ο κόσμος. Τό σπίτι αυτό ήτον ή κατοικία μιας όρφανής από καλήν, αλλά ξεπεσμένην οικογένειαν, πλησίον της οποίας αυτός, πρό σαράντα χρόνια, φθάσας εις τό χωριό μέ όλίγα τίτλια και μέ έναν πηχυν, από έμπορος — γυρολόγος που ήτον έγεννη κάτι καλύτερον. Ένοίκιασε ένα δωμάτιον επί της οδού δι' ολίγας ήμέρας, διά να εγκατασταθή έπειτα δι' δολόκληρον την ζώνη του έκει.

Ο γέρω - παπάς άνεγνώριζε τό δωμάτιον αυτό. Ητο τό δωμάτιον της παλαιάς νοικοκυράς. Τό ξύλινον κρεβάτι μέ τα περκαλίνα μαξιλάρια, ήτο εκείνον, που ειχε τόσας φορές εύλογήσει, τόσας φορές όρانی μέ άγίασμα, τό έρμάρι και τό μπαούλο εκείνα, από τα όποια ή Άλεξάνδρα Μαδάου έπερνε τα νομισματα, τα όποια έριπτεν εις την άγιαστούραν του και ό,τι άλλο τον έφιλοδορούσε. Άλλά καθώς έστάθη στο πλευρόν του άρρώστου ο παπάς έθυμήθη ότι, ή Άλεξάνδρα Μαδάου δέν άπέθανεν εκεί, στο παρθενικόν της κρεββάτι. Ο τοκογλύφος από γυρολόγος ειχε γεινη ιδιοκτήτης, την ειχε διώξει από τό σπίτι, τό όποιον ειχεν άγοράσει ο ίδιος, ειχεν εγκατασταθή αυτός μέσα στο ενγενικό κρεβάτι, καθώς ο νικτοκόραξ εις την φωλεάν του περιστεριού.

Και πραγματικώς έδιδε την έντύπωσιν νικτοκόρακος μέ τό τελείως Σαύλοκαζόν πρόσωπόν του, μέ την γριπήν μύτην, μέ τα κατασφύγγια μάτια, ξεπεταγμένα από τας κόγχας προσώπου πάρα πολύ ώχρου, μέ τα λευκά μαλλιά, επάνω στο κόκκινο προσκέφαλον, εις τό όποιον τό φως μιας παλαιάς λουσεύρας κρεμασμένης επάνω από τό κρεββάτι έδιδε τό χρώμα πηγμένου αίματος. Ο πνευτός του ήτον ύψηλός, άλλ' άνεγνώριος εύκολώτατα τον παπάν και του έτεινε τό

ΕΙΣ ΠΥΡ ΚΑΙ ΕΙΣ ΣΙΔΗΡΟΝ! — Πρόσφυγες εκ του κατεστραφέντος εξ δολοκλήρου υπό των Τούρκων Έλληνικοτάτου χωριού της Μενεμένης καταφυγόντες εις Σμύρνην.

ΕΙΣ ΠΥΡ ΚΑΙ ΕΙΣ ΣΙΔΗΡΟΝ! — Εις την Μητρόπολιν της Σμύρνης συγκεντρωθένσιν άναμένοντες και γυμνητέοντες οί πρόσφυγες της Μενεμένης. Πολλοί εξ αυτών άπέθανον από την πείναν, άλλοι από τας άναπτυχθείσας επιδημίας.

χέρι, ώσαν διά να του ζητήση βοήθειαν. Η όψις αυτού μετέβαλλεν όλίγον κατ' όλίγον εκφρασίαν, καθ' όσον ο πνευματικός του όμίλει και του έσφιγγεν εγκραδίως τό χέρι. Τα μάτια διηνοίχθησαν, έγενιναν κάπως επιμυκη, τα χείλη, επάνω εις δόντια άβυστα άκόμη, εβάρησαν σχεδόν κόκκινα. Η άσπη του όψις, εφάνη σαν μαρμαρίνη μάσκα. Παράδοξον πράγμα! Έφαινότο άλλος, εφαινότο σχεδόν νέος, σχεδόν ώραίος.

Ο γέρον πνευματικός τον έκύτταζε, ένφ εξακολουθούσε να του σφιγγή τον άδινάτον σφυγμόν. Και καθώς μέ τό κίημα του όλεθηρόν πυρετού έφηναν οί στοχασμοί του, άπέμεινε σχεδόν μόνη ή ευλάβεια του Χριστιανού, άντιμετωπίζοντες τον θάνατον.

Μετά την έξομολόγησιν ο παπάς έκακολούθησε να σφιγγή άκόμη τό χέρι του τοκογλύφου. Ένόμιζε ότι, έφοβείτο να τον άφήση και ήθελε να του ειπή άκόμη κάτι. Από καιρού εις καιρόν ήφονεν όλίγον την λευκήν κεφαλήν επάνω στο κόκκινο προσκέφαλο, κ' έκίταζε προς τό έρμάρι, τό όποιον ήτο σύρριζα στο παράθυρον, όπου οί μυγες γελασμένες από την πορτοκαλίαν λάμψιν της Σελήνης, ήτις άντέλλε, επάλαιναν μέ τα ζάρια.

Ο παπάς ίδρωνε, τόσον ήτο πνιγρό ή άτμοσφαιρά του δωματίου. Πρός στιγμήν ησθάθη ήλιγγον, του εφάνη πως ειχε και ο ίδιος πυρετόν και ο ίδιος του επάγωσε. Ένα θυρόφυλλον του έρμαρίου άνοιξε και άφήκε ύπόκοφρον ήχον και από μέσα εφάνη κάτι σαν φάντασμα. Μία γυναίκα, ήτις ειχεν έστραμμένα τα νύτα προς τό δωμάτιον του άρρώστου μέ τό μαγδηλι της κεφαλής καταπίπτον επί των όμων, φορούσα κατά φουστάνι μέ πιέττες. Η Άλεξάνδρα Μαδάου, όπως ήτον ντυμένη μέσα τας εσθιάς, όταν έπιγιναινε εις την εκκλησίαν μέ βήματα ήρεμα και ίσόμετρα σαν άρχόντισσα.

Ο άσθενής ήρχισε να τρέμη. Τό πρόσωπόν του άσχημήκε και πάλιν, συσπόμενον καθώς τό πρόσωπον γεγεννητό, τό όποιον θέλει να κλεισθή. Και στεναγμός λεπτός, στεναγμός όχι ανθρώπινος, που όμοιάζε μέ τον ήχον του άνοιχθέντος έρμαριού, έβγήκεν από τα σνεοσφιγμένα δόντια του. Επί μερικάς στιγμάς επάλαινε εναντίον της ταραχής αυτής, ή όποια τον έταπεινούσε τόσο. Έπειτα άφήκε τον έαυτόν του να νικηθή. Δάκρυα και δάκρυα του κατέβρεξαν τό πρόσωπον, εισέδυσαν εις τό στόμα του και ταύτιά του. Τα δόντια εξεσφίχθησαν, τό στόμα άνοιχθή, και ο παπάς ήκουσε λόγους όχι φρονιμούς:

— Είσ' έκει!... Είσ' έκει!... Γιατί δέν φεύγεις; Φύγε, φύγε!... Είμαι κουρασμένος, δέν ήμπορώ πλέον. Τέλος ήσύχασε. Έφερε τα χέρια στο πρόσωπον, έσπόγγισε τα δάκρυά του, έβρισκεν επί πολύ τό μέτωπόν του, τα μάγουλά του, τό στόμα, ώσαν διά να ξαναβάλη στην θέσιν των τας συγχυθείσας γραμμάς του προσώπου του. Δέν επετιμήσαν όμως, διότι τα δάκτυλά του έτρεμαν άκόμη...

Ο πνευματικός, έν τώ μεταξύ, διά να εξαλείψη την άφορμήν τόσο πόνου εσηκώθη και μέ τό μπαστούνη του έκλεισε τό έρμάρι, έπειδή δέν ήθελε να τό κλεισθή μέ τό χέρι. Άλλά τό θυρόφυλλον του έρμαριού ειχε διάθρυσιν νάνοιξη και πάλιν, να επαναλάβη τον ίδιον θρηνώδη ήχον. Και ώσαν διά να δειξη άλληλεγγύς αίσθημα άνοιξε και τό άλλο θυρόφυλλον, μέ ήχον διάφορον. Τότε ο παπάς τά έκλεισε και τά δύο μέ τα χέρια του. Άλλά μόλις τάφρησε άνοιξαν και τά δύο πάλιν. Τούς άρεσε φαίνεται, να δειγόντων άπειθοργίαν. Τότε έπλησίασεν από περιέργειαν κ' έκύτταζε μέσα στο έρμάρι. Άλλά δέν ειδε παρά μόνον

Ένα ολόκληρον κοστούμι γυναικός κρεμασμένον εις τέτοιον τρόπον, ώστε να φαίνεται καλύτερον ανθρώπινον σώμα. Βαρέα όσμη κάμφορας του έκέντησε τους ρούθωνα.

Τέλος έκλεισε το έρμαρι. Έπειτα έκλησάσε προς το κρεβάτι του άρρώστου κούκνη διά νάτοχαρτίση τον άσθενή. Έκείνος έβλεπ ήσυχάσει. Μόνον τα χέρια του έξακολουθούσαν να τρέμουν.

Τα μάτια του άσθενούς έβλεπ χαρμόση έκτεντικά επί του πνευματικού. Έφοβείτο τόνον; Ήσθάνετο τόνον τόνον;

— Τέλος, — ήσυχάσε! Τι θέλεις; Ήρώτησεν ο παπάς. — Ήσυχάσε. Ο Θεός μαζί σου.

— Με το Θεό τάχω καλά! έφθίβησεν ο άσθενής. Κέξαμα έσημάθη όλίγον κούκνησεν την όρχιν επάνω εις το προσκέφαλον. Ο παπάς τον ένεθάρρυνε:

— Πες μου τέλος πάντων...

— Οδύγησέ με! έκτενσεν ο άσθενής. Και τον έσπρωξε προς το έρμαρι. Εις τον θόρυβον των βηματων το έρμαρι άνοιξε πάλιν, έξαναράνη το γυναικείον κοστούμι, και ο τοκογλύφος στήριζόμενος κατά το ήμισυ επί του παπα, έκρησε την άρχην του φορέματος και το έκρίσθη, έπειτα το έβαλεν επάνω εις το πρόσωπον. Έπειτα έγονάτισε και με το μέτωπον έκτύπησεν επάνω εις την βάση του έρμαριού κούκνη όσάν να ήθελε νάποθάνη αυτό εις τα πόδια του φαντάσματος. Άλλ' ο πνευματικός τον έκράτησε, τον έκρησε από τους βραχιόνια και όλίγον κατ' όλίγον, ιδρώνων, μένα αίσθημα άποτροπιάσεως μαζί και τρέμον, με κάποιαν λύσαν, τον έξανάβαλεν εις το κρεβάτι. Έκει ο άσθενής έμεινε καθιστός, άγωνιών, ζητών να συνέλθη από τον κόπον της καταβληθείσης προσοχάειας.

Το έρμαρι έβλεπ άπομεινι άνοιχτόν. Και ο παπάς έκτύπησεν, έκέπτετο, άνεμνησκότο τα παρσμένα. Έπειτα ήρώτησε με περιέργειαν.

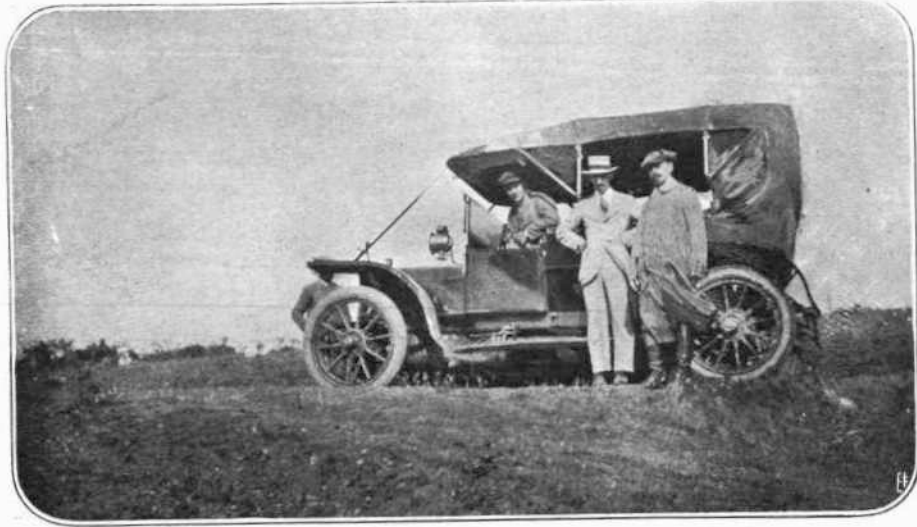
— Υπήρξε τίποτε ποτέ μεταξύ σας;

— Ο τοκογλύφος με το κεφάλι βυθισμένον εις το κόκκινο προσκέφαλο, έκλεισε τα μάτια κούκνησεν ήδη ήσυχος.

— Είμεθα έμπρός από τον άληθινόν κόσμον! έφθίβησε. Υπήρξεν έρωμένη μου. Έρωμένη μου, όχι γυναίκα μου. Δέν ήθέλησε να γείνη γυναίκα μου. Έντροπέτανε...

— Ημουν ένας γυρολόγος που ήρθα φορτωμένος τούτα και πανί άμερικάνικο, και αυτή ήτον άρχόντισσα, πατριούα. Έντροπέτανε. Της έδινα χρήματα. Από άλαζονείαν μου έκλήρονε τους τόνους. Έπειτα άρχισαν οι καργάδες. Άρχισε να με προσηλακίζη. Της είπα: Θα σε ξανακάμω φτωγή! θα σε κάμω να ζητιανεύης. Της είπα: Θα σε πανδρευθής. Κέκείνη έφηνε. Έπειτα δέν ήθέλησε να με ίδη πλέον εις τα μάτια της. Ηλίκα πώς θα ξαναγύριση εδώ. Της είχα έτοιμάσει το νυφιατικό φορέμα. Έπειτα πέθανε. Αυτή εινη ή ιστορία. Κανείς δέν έμαθε τίποτε. Άλλ' έγώ έμεινα πάντοτε ο ίδιος. Αυτή ύπήρξε πάντοτε ή νοικοκυρά εδώ...

— Όταν έπρόκειτο να φύγη ο πνευματικός έξανάκλισε το έρμαρι. Άλλά τα φύλλα του άνοιξαν το ένα κατόπι του άλλου και ή μυροδιά της κάμφορας έκύθη εις το δωμάτιον...

ΕΙΣ ΠΥΡ ΚΑΙ ΕΙΣ ΣΙΑΦΡΟΝ! — Οι Διεραγείς των έν Κωνσταντινουπόλει Προσβών των Μ. Δυνάμεων και οι έν Σμύρνη Προξενικοί μας άκατακόνητοι έτρεξαν με αυτοκίνητον εις τα μέρη του όλέθρου.

άκόμη, οι Ιατροί φρονούν ότι πρέπει να καταταχθούν εις τα διανοητικώς πάσχοντα παιδιά, με την διαφοράν ότι δι' αυτά ή θεραπεία είναι εύρηρη. Η μέθοδος της θεραπείας των, όφειλεμένη εις δύο Γάλλους Ιατρούς, τον Έξιά και Σερκονέν, συντείνει εις ένίσχυση του οργανισμού διά διαφόρων τρόπων, δυναμένων να τονώσουν το νευρικό σύστημα και έπομένως τας δυνάμεις του έγκεφάλου. Οσάκις όμως ή όκνηρία όφειλεται εις άλλην οργανικήν νόσον, δέν να θεραπευθή προηγουμένως τελείως αυτή.

Μεταξύ των άσθενών τούτων, αίντες έπιφέρουν την όκνηρίαν, είναι ή άτροφία αδένων τινών. Το πρώτον τούτο, ήτο άγνωστόν μέχρι τίνος, άν και όλοι έθεώρουν ως σημεϊον ήλιθιότητος το άνοιχτόν στόμα και την κρεμαμένη κάτω σαγόνα, θέμα το όποιον παρουσιάζουν ως επί το πλείστον τα όκνηρά και ήλιθια παιδιά.

Έν τούτοις το άνοιχτόν στόμα δέν είναι άποτέλεσμα της ήλιθιότητος, άλλ' άφορμή αυτής, εις τούτο δέ κυρίως όφειλεται ή θωρακία έφεύρεσις της νεωτέρας Ιατρικής — Παιδαγωγικής. Το άνοιχτόν στόμα είναι άποτέλεσμα φλογώσεως της βάσεως της ρινός χρονίας, ήτις έπιφέρει έλάττωσιν της άναπνοής διά της ρινός. Έκ τούτου έπηρεάζεται ή κυκλοφορία του αίματος έν τω έγκεφάλω και έπομένως ή λειτουργία αυτή αυτή του έγκεφάλου. Το έσωτερικόν ούς, το όποιον εφίσταται πλησίον της βάσεως της ρινός, και το όποιον ή Ευσταθιανή Σάλπιγγς συνδέει προς τον φάρυγγα, ύψίσταται τας συνειπείας της άτροφίας ταύτης των έσωτερικών αδένων της βάσεως της ρινός. Άποτέλεσμα είναι ή βαρηκοΐα, ήτις άπομονώνει εύθως άμέσως το παιδίον του έξωτερικού κόσμου και το καθιστά άπαθέ. Αι συνέπειαι επί του οργανισμού είναι σοβαρότεροι άκόμη. Η θωρακική άνάπτυξις περιορίζεται, ιδίως κατά την περιόδον της άναπτύξεως, λόγω της έλαττωματικής άναπνοής, οι πνεύμονες λειτουργούν κακώς, παρουσιάζονται δέ συμπύκνωτα δειδωσσεως του αίματος, τα όποια προκαλούν έπιβράδυνσιν της άναπτύξεως του έγκεφάλου. Το κύριον αυτό νόσημα, το έπιφέρει την όκνηρίαν, θεραπεύεται διά κατηρησέων της έσωτερικής μεμβράνης της ρινός, της λεγομένης έκκριτικής. Εις άλλα παιδιά ή όκνηρία προέρχεται εξ αίτιας περιμερότατης και έντελώς άγνώστου μέχρι τούτου.

Τα παιδιά παίζοντα με το χόμα, φέρουν πολλάκις την ρυπανθείσαν χείρα εις το στόμα των, τούτο δέ έπιφέρει την άνάπτυξιν σκολιήκων εις το έντερον. Η άνάπτυξις των τοιοούτων σκολιήκων φέρει ταρχάς εις την κυκλοφορίαν του αίματος, έπηρεάζουσαν πολλάκις την λειτουργίαν του έγκεφάλου. Εις άλλα παιδιά έπιφέρει νευρικές ταρχάς ή άπνίαν, εις όλα δέ σχεδόν άφηρημάδαν ή νόσην. Τα φαινόμενα ταύτα έπιβράδυνουν ή άπομαλύνουν την άναπτύξεω. Έπομένως πολλά παιδιά όκνηρά είναι θύματα ή άτροφίας των αδένων ή έσωτερικών σκολιήκων. Αι έπιπλήξεις των διδασκάλων των και όλοι αι παιδαγωγικοί μέθοδοι δέν ισχύουν διά να μεταβάλουν τον χαρακτήρα των. Χρειάζεται ή έπέμβασις του Ιατρού.

Οσάκις όμως ή όκνηρία δέν όφειλεται εις τας δύο άνωτέρω αίτιας, είναι άποτέλεσμα της κακής λειτουργίας των λεγομένων έσωτερικών αδένων. Τών αδένων τούτων, του Θυροειδούς, των Άμυγαλών, των Νεφρών, του Παγκρέατος, του Θυμού και άλλων ή Έπιστήμη δέν έγνωρίζει μέχρι τίνος ή μικρόν μόνον της λειτουργίας των, ή δέ τελεία έξακριθίσις των όφειλεται εις τους νεωτέρους χρόνους. Οι άδένες ούτοι παράγουν, πλην των γνωστών ήρμών, και άλλας έκκρίσεις, αίντες άποστέλλονται άπ' εύθείας εις το αίμα.

Η άνωμαλία της λειτουργίας του Θυροειδούς επί παραδείγματι άδένου, έχει ως άποτέλεσμα την υπερασκίαν παιδιών τινών, ή δέ υπερασκία, ως άπορροφάσα μεγάλην ποσότητα του αίματος, καθιστά άνάμικκον και άτροφικόν τον έγκεφαλον.

Η άνωμαλία της λειτουργίας του Θυροειδούς επί παραδείγματι άδένου, έχει ως άποτέλεσμα την υπερασκίαν παιδιών τινών, ή δέ υπερασκία, ως άπορροφάσα μεγάλην ποσότητα του αίματος, καθιστά άνάμικκον και άτροφικόν τον έγκεφαλον.

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ ΕΙΣ ΥΨΟΣ 800 Μ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΠΤΗΣΙΝ

Επι μίαν ολόκληρον εβδομάδα, και συγκεκριμένως από την ήμέραν που ήλθεν ο περίφημος αεροπόρος Όλιβιέ, παρηκολούθησιν έπιμελώς από το έτερον ήμισύ μου διά τον φόβον του... πετάγματος. Έπί τέλος ένα άπόγευμα — ήτον Πέμπτη, ένθουμούμαι — κατώρθωσα να διαλάβω την προσοχήν της και να εδρεθώ εις το αεροδρόμιον του Ποδονίφτη μόνος...

Ο Όλιβιέ κατ' επανάληψιν έδοκίμασε να με καταφέρει να φρορέσω τον μάλλον σκούφρον, αλλά της έπιμονής του κατίσχυε μία κακή έκτίμησις των πραγμάτων. Έ Αν συμβή τίποτε; Έ Αν σταματήση ή μηχανή; Έ Αν...

Έκείνο το άπόγευμα, άφου πλέον επέταξαν τόσο και τόσο, άνεμέτρητα με ψυχραιμίαν όλας τας πιθανότητας. Τι είναι δυνατόν να συμβή; έκέκρηθη. Να σταματήση ή μηχανή; Πράγματι το αεροπλάνον, όπως άλλοτε ή «Εικονογραφημένη», παρακολουθούσα την έξέλιξιν των πτητικών σοκοενών, είχαν έξηγήσει εις έκτενες ώθρον, στήριζεται εις την θεωρίαν της άντιστάσεως του άέρος άφ' ένός και της διά των κεκλιμένων επιπέδων προς τα άνω κινήσεως, δι' ών υπερονκάται ή έλιξις της γής, δηλ. το βάρος. Όποτε συμβαίνει ότι σμυβαίνε και με τον χάρτινον άετον των παιδιών. Καθώς τον τραβούν με τον σπάγγον και ο άνεμος τον άπωθει, ο άετος άκολουθεί την διεύθυνσιν της σντισταμένης των δύο αυτών δυνάμεων, ήτις έχει διεύθυνσιν προς τα άνω και άνυψώνεται, έξουδετερονμένον του βάρους του.

Υπήρξε λοιπόν ή ιδέα ότι, εάν σταματήση άποτόμως εις τα ύψη ή μηχανή του αεροπλάνου, ή σοκοενή θά κρημισθίη από το ύψος έκείνου. Και άληθινά όχι όλίγο έσοκίστησαν. Άλλ' ή θεωρία αυτή έπεσεν. Διατι δέν σοριάζεται κάτω το πουλι που παύει να κινή τας πτερόγας του, και πλανάται εις το διάστημα με τας πτερόγας τεταμένας; Δέν είναι ένα τεράστιον πουλι και το αεροπλάνον; Έτις πλανώμενος ο γλάρος, και το γεράκι, και ο άετός, κατορθώνουν να διανύουν μεγάλας άποστάσεις με την κρητημένη ταχύτητα και, με έλαφράς κλίσεις των πτερόγων έν συνδυασμώ προς την οδόν, να προσγειούνται. Το έκαμαν λοιπόν και οι αεροπόροι αυτό. Έκείνο που ήδύνατο να τους συμβή άπροόπτως και να τους στοιχίση άκριβά, το έκαμαν μόνον

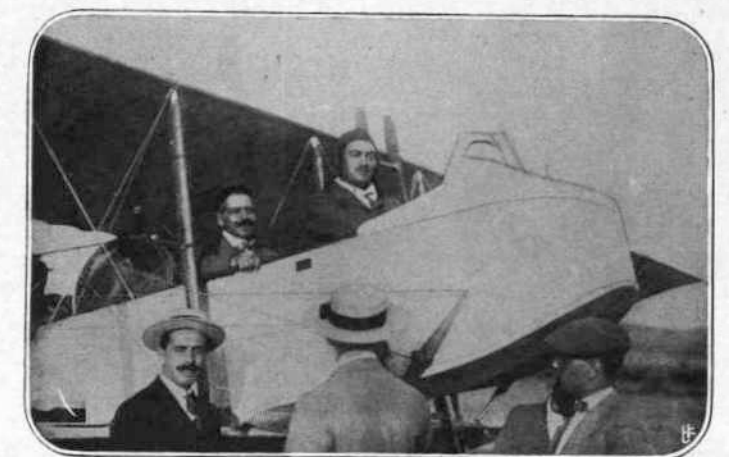
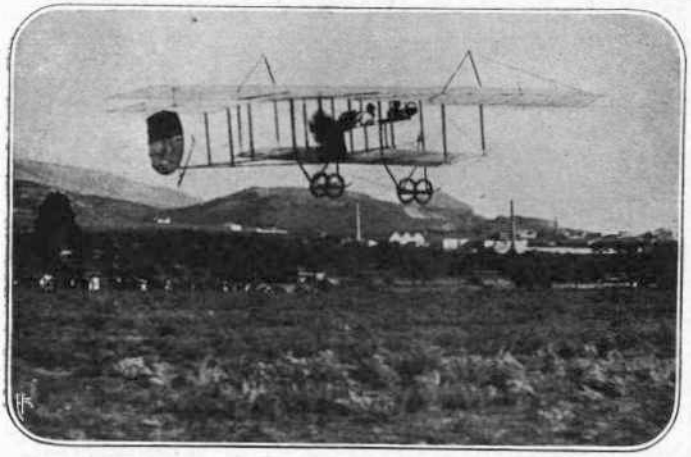
Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΓΑΛΛΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ Κ. Α. ΟΛΙΒΙΕ

των. Εις μικρά ύψη πρώτα και εις μεγάλα κατόπι, δυοθεώρητα, έσταμάτησαν μόνον των την μηχανήν και με χειρισμούς των πτερόγων και της οδοῦς — του πηδαλιού του ύψους — προσεγειώθησαν θαυμασίως. Τώρα έχουν και έπολογισμούς δι' αυτήν την ά - βόλ - πλανέ, όπως την λέγουν, προσγειώσιν. Και γνωρίζομεν ότι, άν σταματήσουν την μηχανήν εις ένα ύψος Χ, ή τέλος πάθη και ή μηχανή εις αυτό το ύψος, δύνανται εις τριπλασίας άκτινος άπόστασιν να προσγειωθούν. Όποτε, άν έπιτεθί δι, δύο χιλιάδες μέτρα άνωθεν μιας πόλεως τους σμυβαίνη και τι, δύνανται να προσγειωθούν εις έξ χιλόμετρα μακρόν της κατακορύφου, ήτοι έκτός της πόλεως. Πάει λοιπόν ο ένας κίνδυνος.

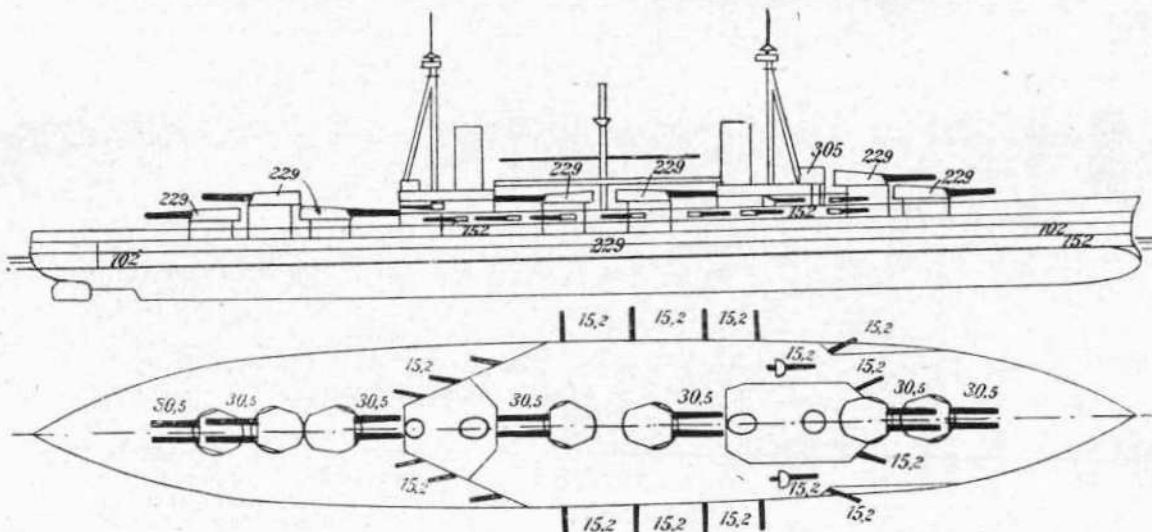
Τι άλλο ήμπορεί να συμβή; Να άναποδογυρισθίη το αεροπλάνον από μίαν θέλλαν. Άλλά και αυτό δέν τους τρομάζει πλέον. Ο Περκού πρώτος το άναποδογύρισε το αεροπλάνον του και διανύει έκατοντάδας μέτρων άναποδογυρισμένος, με το κεφάλι κάτω. Το ίδιο και ο Όλιβιέ.

Ο μόνος σήμερον κίνδυνος είναι ο έκ της λαίλαπος. Άηλαδή ένας κίνδυνος όμοιος με τον έν θαλάσση. Άλλά την λαίλαπα την προλέγει το βαρόμετρον και διαν αυτό την δείξη έπικειμένην άς μήν πετάξη κανείς. Άλλως τε τον κίνδυνον αυτόν της λαίλαπος, ή όποία ήμπορεί να παρσούη το αεροπλάνον, να το άνατρέψη και να το κάμη ώστε, να μη δύνανται να κυβερνηθίη, τον διατρέχει κανείς εις μεγάλα ταξίδια, από το Παρίσι παραδείγματός χάριν εις το Βερολίνον, κατά την διάρκειαν των όποιων και άλλα φαινόμενα σνατά τις, διαν μάλλιστα ταξιδεύη πολύ ένγηλά. Εις πολλή μεγάλη ύψη σνατάξ κανείς αηρηθίδος στρώματα άέρος άραιότερα, σάν κενόν μέσα εις το άλλο πυκνότερον διάστημα, όπον άποτόμως έκπίπτει ή σοκοενή. Άλλ' εις ένα περίπατον μικρόν, διαρκείας 8-10 λεπτόν, με μίαν γαλήνην λίμνης, χωρίς καμμίαν ένδειξιν κινδύνου του βαρομέτρου, τί ήμπορεί κανείς να πάθη;

Άλλως τε ο Όλιβιέ είναι μάστορης. Κύριος της μηχανής του εις κάθε στιγμήν κύριος του άέρος. Οι Άθηναίοι είχαν φαντασθίη ιδόντες ένα δύο αεροπλάνα που επέταξαν εις τα Φάληρα και ένα... που δέν επέταξε, ότι αυτό ήτο όλον. Και εις το τέλος όλοι μας από την αεροπλοΐαν μόνον τραγικάς άναμνήσεις έχομεν.

Αι προσγειώσεις του Όλιβιέ έθαυμάσθησαν από όλον τον κόσμον. * ΕΙΣ ΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟΝ * Και ποζάρουν διά την Άθανασίαν. (Φωτ. Α. Ζιγκυλάρα)

Ο ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΜΑΣ. — Αυτό είναι το «Ρίον Ιανίρον» που ήγόρασεν ή Τουρκία από την Βραζιλιανήν κυβέρνησιν. Έχει έκτόπισμα 28.000 τόνων, μηχανή 22.000, ταχύτητα 22 μ. πυροβόλα 14 των 30,5, άλλα 30 των 15,2 και 10 των 7,6. Προσέτι έχει και τρεις τορπιλλοβλητικούς αούλους. Ίδτε την διάταξιν του πυροβολικού του εις την κάτωτιν.

Τὸ ἀεροπλάνον, σὰν ἕνα τεράστιον πουλί, μὲ ἀνοικτὰς τὰς πτέρυγας, γυρίζει ἀπὸ μικρὸν περίπαιον εἰς τὸ Χαλάνδρι. Ψηλά ἐκεῖ μοιάζει σὰν γαρίδα ποῦ σιγογλιστροῦ εἰς τὸ νερὸ. Τώρα ἐκεῖ ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ ἀεροδρομίου, ποῦ χαμηλώνει, λευκάζει σὰν γλάρος, ποῦ μὲ ἀνοικτὰ τὰ πτερὰ πλανᾷται ἐπάνω ἀπὸ τὴν θάλασσαν διὰ τὰ εἶρη τὸ μικρὸ ψαράκι ποῦ θὰ καταπιῇ. Αἰωροῦται καὶ ταλαντεύεται ἑλαφρὰ-ἑλαφρὰ. Ὀλίγα μέτρα ἀκόμη μὲ σταματημένην τὴν ἕλικα καὶ χαμηλώνει ὀλοένα. Καὶ χαμηλώνει καὶ ἀκουμπᾷ στὸ χῶμα καὶ μοιάζει ἐκεῖνη ἡ ἐπαφὴ τῆς γῆς καὶ τῆς μηχανῆς σὰν τρυφερὸ χὰδεμα μάνας καὶ παιδιοῦ. Τώρα ὅπως τρέχει εἰς τὸ ἔδαφος, ταλαντευόμενον εἰς τὰς ἀνωμαλίας του, μοιάζει μὲ στρουθοκάμηλον, ὅταν μὲ ἀνοικτὰ τὰ πτερὰ τρέχει κνηγώντας καί. Καὶ σταματᾷ.

— Ἄ βὸν μὸν Πρεζιντάν' μοῦ λέγει ὁ Ὀλιβιέ.
— Κὰν βὸν βουντιέ' τοῦ ἀπαντῶ δανειζόμενος τὴν φράσιν τοῦ μηχανικοῦ του, ὅταν τὸν εἰδοποιῇ ὅτι, εἶναι ἔτοιμος καὶ περμιμένη τὸ παραγγελλιά του διὰ τὰ δόση τὴν περιστροφικὴν κίνησιν τῆς ἕλικος.

Ὁ Ὀλιβιέ μοῦ πετᾷ τὸν μάλλον σκοῦφον, τὸν φορῶ καὶ ἀναβαίω τὴν σκαλίτσα. . . . σὰν πρόβατον ἐπὶ σφαγῆν. Μὲ τοποθετεῖ εἰς τὸ καθισματάκι τῆς βάρκας μὲ μηχανικὴν στοργήν, μὸν δένει τὰ γόνατα μ' ἕνα λουράκι καὶ μοῦ δίδει μερικὰς ὁδηγίας:

— Κλείστε τὸ σακάκι σας καὶ μὴ βγάλετε μανδύλι.
— Γιατὶ μανδύλι; ἔρωτώ.
— Γιατὶ θὰ σᾶς τὸ πάρη ὁ ἀέρας καὶ θὰ τὸ μπλέξη εἰς τὴν ἕλικα. Τίποτε εἰς τὸ χεῖρ!

Ἔπειτα καθεὶ καὶ ἀπ' αὐτὸς, ἐτοιμάζει τοὺς μοχλοὺς τῆς διευθύνσεως καὶ . . . ποζάρουμε εἰς τὴν μηχανὴν τοῦ φωτογράφου κ. Ζιγκολάρα διὰ τὴν Ἀθανασίαν.

— Σὰ δ' ἔ λέγει ὁ Ὀλιβιέ εἰς τὸν μηχανικόν του.

— Κὰν βὸν βουντιέ' ἀπαντᾷ ἐκείνος ἀπ' ὀπίσω.

— Ἄλλέ!

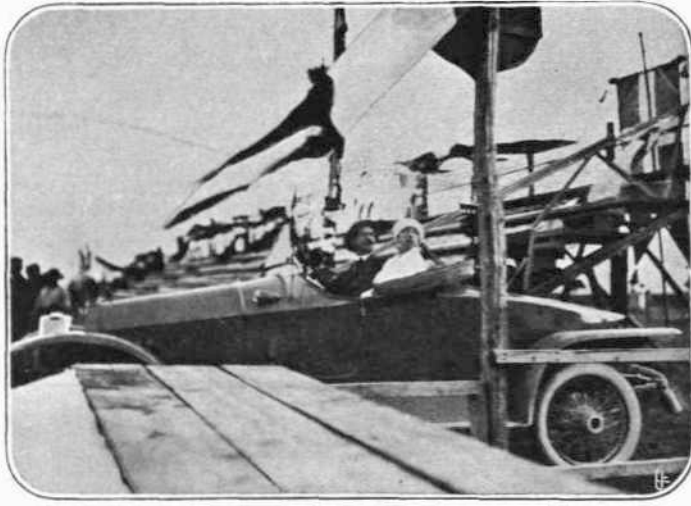
Θεέ μου! Ἡ Δευτέρα Παρουσία! Ὁ γιγαντισμὸς Μπαῖερ δίδει μίαν στοργὴν εἰς τὴν ἕλικα καὶ ἐκεῖνη ἀρχίζει νὰ πλήττη τὸ διάστημα μὲ τὰς πτέρυγας τῆς.

Ἔνας δαμιονιῶδης κρότος, μὲ ἀδιαλείπτους ἐκρήξεις, σὰν διαρκεῖς ὀμβροτίαι πυροβόλων. Τὸ σκάφος κραδαίνεται ὀλόκληρον, ἐνῶ πίσω ἕνα σὺννεφο καπινοῦ μαζῆ μὲ σκόνην καὶ χῶμα ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ χορτάρια καὶ πέτρες στροβιλίζονται ὀρμητικὰ εἰς μίαν δίνην ἡλιγγιώδη καὶ ἕνα ἑλαφρὸν ρεῦμα ἀπὸ τὸν ἀνεμον ποῦ θέλει νὰ πληρώσῃ τὸ κενὸν τοῦ ὑπὸ τῆς ἕλικος ἐκποικιλλόμενον πρὸς τὸ δάσιον ἀέρος, μὸν στεγνώνει τὸ ἐκ τοῦ ἰδρωτὸς τῆς ἀγωνίας περιόρντον μέτωπον.

Ὁ Ὀλιβιέ μὲ τὸν μοχλὸν του αὐξάνει τὰς στροφὰς τῆς ἕλικος καὶ ὀρμωμεν πρὸς τὰ ἐμπρός σὰν ὄβις. Αἰσθάνομαι εἰς ἕνα συνεχῆ τράνταγμα ὅλας τὰς ἀνωμαλίας τοῦ ἔδαφους. Ἔπειτα μὲ ἄλλον μοχλὸν στρέφει τὰ πτερόγια τοῦ ἕνους πρὸς τὰ ἄνω,

Εἰς τὸ ἀεροδρόμιον. — Ὅταν ἡ Δίς Βιλλαρέ, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Γαλλικῆς ὀργανωτικῆς ἀποστολῆς, καθίληθε τοῦ ἀεροπλάνου διηγείτο ἐνθουσιασμένῃ τὰς ἐντυπώσεις τῆς εἰς τὴν ἐπιτορῆσιν. (Φωτογρ. Δ. Ζιγκολάρα)

Εἰς τὸ ἀεροδρόμιον. — Ὅταν ἐπέταξε μίαν ἡμέραν ὁ Βασιλόπαις Ἀλέξανδρος, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Ἐλένη παρηκολούθουν ἐναγωνίως ἀπὸ τοῦ αὐτοκινήτου τὴν πτήσιν Του.

τὸ τράνταγμα παῖει, καί ἀπὸ κάτω σὰν ἕνα χεῖρ ὑπερφυσικὸν μᾶς ὄθει πρὸς τὰ ἄνω, αἰσθάνομαι ὅτι ἔγνα ἀβαρῆς, καὶ ἕνα λίανισμα ἀπαλὸν μοῦ δίδει νὰ ἐνοήσω ὅτι, δὲν ἔχω πλέον καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν . . . ἄδικον καὶ μάταιον αὐτὸν κόσμον.

Σφενδονίζομεθα πρὸς τὰ ἄνω, σὰν καὶ ἄλλον. Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος κανένας ἤχος. Ἀναβαίνομε ὀλοένα ὑψηλότερα εἰς τὸ διάστημα σὰν καπνός, — ὁ καπνός τῆς θυσίας τοῦ Πνεύματος — πετοῦμε ἄνλιο καὶ ταχεῖς ὅπως ἡ σκέψις. Κάπως εἶται καὶ ἡ ψυχὴ θὰ πετᾷ, ὅταν ἀφῆν τὸ ἔλεεινὸν καὶ βαρὸν περιδελμά τῆς. Τώρα εἴμεθα μετέωροι. Διακόσια πενήντα μέτρα περὶπου. Γοητεία ἀτελείωτη καὶ ἀφάνταστη. Ἐκεῖ πέρα ἐμπρός μας σὰν κρόστιαλο ἡ θάλασσα.

Λεξιὰ τὰ βουνὰ τοῦ Δαρφιοῦ καὶ πίσω ἡ θάλασσα τοῦ Σκαρμαγακά. Ἀριστερὰ ἡ Ἀθήνα, ὁ Λυκαβητὸς, ἡ Ἀκρόπολις.

Γέροντε δεξιὰ, ἀκάθεκτοι γλυστοῦμε μέσα εἰς τὸ διάστημα σὰν βολὴς καὶ ἀπὸ τὸ πρόσθιον μέρος τῆς βάρκας, καθὼς στρέφομεν δεξιὰ, παρελαύνουν, ὅπως φεύγουν ἀπὸ τὴν πλώρη τοῦ καραβιοῦ ἡ στερεῖς, ἡ πόλεις, ἡ θάλασσα, τὰ βουνὰ. Καὶ ὀλοένα δοτοῦρομε Τραμοντιάνα καὶ ὀλοένα προχωροῦμε ὑψηλότερα.

Ἀφίνομε ἀριστερὰ τὰ βουνὰ τοῦ Δαρφιοῦ μὲ πλώρη πρὸς τὴν Κηφισιά. Ὁ Ἥλιος πυρρὸς, τεράστιος, σὰν φουσκοκίτρινος ἀπὸ τὸ καῦμα τῆς ἡμέρας, παῖει νὰ πάρη τὸ ἔσπερον τὸν μάτινον.

Ὁ ἀνεμος σφουρίζει μέσα ἀπὸ τὰ σὺρματα γλυστοῦντας ἐπάνω εἰς τὰ ἐπίπεδα, ὅπως μὲσ' στὰ ξάγια τοῦ καραβιοῦ. Ἡ οὐρανοκράδαίνεται εἰς τὴν ἀντίστασιν τοῦ ἀνεμον καὶ μονγκρίζει, σὰν νὰ στενάξῃ, καὶ μουντάρει ἐμπρός. Ἔνας ἀνεμος ὀρμητικὸς, ἀλλὰ καὶ ἀναρνητικὸς. Κάτω ἐκεῖ δεξιὰ εἰς τὴν ἐξέδρα, ποῦ μοιάζει σὰν σκελετὸς κάποιου καραβιοῦ πεσμένου στὴν ἀμμονδιὰ, μόλις φαίνεται ὁ κόσμος ποῦ μᾶς περιεστοίχιζε πρὶν ἐκκηνησθὲν διὰ τὸ . . . ἀπονενομημένον διάβημα, σὰν ναυαγοί, καὶ κινουὶν μανδύλια καὶ καπέλλα σὰν νὰ ζητοῦν βοήθειαν.

Μία μαγεία ποῦ δὲν τελειώνει. Κανένας ἤχος ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἀπομονεῖ κανεὶς τὸν κρότον τῆς ἕλικος καὶ νομίζει ὅτι περῶ ἐπάνω ἀπὸ κάποιον νεκρὸν τόπον. Εἴμεθα εἰς ἕνους πεντακοσίων μέτρων. Ἡ δροσιά καὶ τὸ δξυγόνον σοῦ διεγείρον τὰς αἰσθήσεις. Εἰσπνέεις βαθειὰ καὶ ἀναζωογονεῖσαι. Πέραν ἐκεῖ λευκάζουν αἱ κορυφαὶ τῶν ἐπαύλων τῶν Κροίσων μας, μέσα ἀπὸ τὸ πράσινο βελούδο. Ἀπὸ κάτω μας τὸ Ἡράκλειον. Παρέκει τὸ Μαροῦσι. Ἀριστερότερα τὸ Μενίδι καὶ ψηλότερα ἡ γοητεία τοῦ Τατοῦο.

Ἀσπρίζουν ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν Πεντέλην τὰ μάραθα, σὰν μὲ μεγάλη ἐπουλωμένη πληγὴ καὶ πέραν ἡ Πάρνηξ ἐξαπλώρεται ἡ τεμπέλα νωχελέστατα.

Τίποτε γύρω μας δὲν σοῦ δίδει τὴν ἀντίληψιν τῆς κινήσεως. Δὲν φεύγουν πρὸς τὰ ὀπίσω τηλεγραφικοὶ στῦλοι καὶ δένδρα καὶ

νομίζει κανεὶς ὅτι, τὸ ἀεροπλάνον στέκει μετέωρον. Καὶ ὅμως τρέχομε μὲ 110 χιλόμετρα τὴν ὥραν.

Νὰ ἐκεῖ κάτω καὶ ἡ γραμμὴ τῆς Κηφισιάς, ἀτέρμον, σιλόβουσα. Ἔνα τραῖνο γλιστροῦ ἐπάνω τῆς, σὰν τερεκεδένιο παιδιάστικο σιδηροδρομῆκα καὶ ἐξατιμίζεται εἰς τὴν κομικωτάτην θέαν του . . . ὅλος ὁ ἱμπεριαλισμὸς τοῦ κ. Νικολαΐδου.

Καὶ ἀμπέλια ἀπὸ κάτω φαίνονται σὰν κέντημα μικροῦ κοριταιοῦ ἐπάνω εἰς ἕνα χαλὶ καυθῶ. Καὶ εἶναι τόσον μικρὴ ἡ ὀπτικὴ γωνία ἀπ' ἐδῶ πάνω, ὅστε φαίνονται ἀκίνητα. Ὁ Ὀλιβιέ μὲ κιντίζει ζιτωνιάτου βλέμματος τὰς ἐντυπώσεις μου. «Ἀληθινὸ ποίημα» τῶ φωνάζω.

Ἄλλ' ἔφαγα. — Ἀντίο Ποίησις! Ἀντίο Φιλοσοφία! — «μοῦ φάνη ἡ θάλασσα φραγὴ καὶ ὁ οὐρανὸς σφοντέλι». Κοιμηζόμεθα εἰς τὴν Ἀβύσσον μὲ τὸ κεφάλι. Ἡ Γῆ ἔρχεται πρὸς τὰ ἐπάνω, τὰ βουνὰ ὀρθώνονται σὰν Ἴγαντες. Ἀρπάζω μὲ τὸ ἕνα χεῖρ τὴν κουρασθὴ καὶ μὲ

Εἰς τὸ ἀεροδρόμιον. — Ὁ στρατηγὸς Βιλλαρέ, μόλις προσγειώθη, ἔσπευσε νὰ ἐκδέσθῃ τὰς ἐντυπώσεις του εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα.

ρομίζει κανεὶς ὅτι, τὸ ἀεροπλάνον στέκει μετέωρον. Καὶ ὅμως τρέχομε μὲ 110 χιλόμετρα τὴν ὥραν.

Νὰ ἐκεῖ κάτω καὶ ἡ γραμμὴ τῆς Κηφισιάς, ἀτέρμον, σιλόβουσα. Ἔνα τραῖνο γλιστροῦ ἐπάνω τῆς, σὰν τερεκεδένιο παιδιάστικο σιδηροδρομῆκα καὶ ἐξατιμίζεται εἰς τὴν κομικωτάτην θέαν του . . . ὅλος ὁ ἱμπεριαλισμὸς τοῦ κ. Νικολαΐδου.

Καὶ ἀμπέλια ἀπὸ κάτω φαίνονται σὰν κέντημα μικροῦ κοριταιοῦ ἐπάνω εἰς ἕνα χαλὶ καυθῶ. Καὶ εἶναι τόσον μικρὴ ἡ ὀπτικὴ γωνία ἀπ' ἐδῶ πάνω, ὅστε φαίνονται ἀκίνητα. Ὁ Ὀλιβιέ μὲ κιντίζει ζιτωνιάτου βλέμματος τὰς ἐντυπώσεις μου.

Ἄλλ' ἔφαγα. — Ἀντίο Ποίησις! Ἀντίο Φιλοσοφία! — «μοῦ φάνη ἡ θάλασσα φραγὴ καὶ ὁ οὐρανὸς σφοντέλι». Κοιμηζόμεθα εἰς τὴν Ἀβύσσον μὲ τὸ κεφάλι. Ἡ Γῆ ἔρχεται πρὸς τὰ ἐπάνω, τὰ βουνὰ ὀρθώνονται σὰν Ἴγαντες. Ἀρπάζω μὲ τὸ ἕνα χεῖρ τὴν κουρασθὴ καὶ μὲ

τὸ ἄλλο ἀγκαλιάζω τὸν Ὀλιβιέ, ὅστις ἀφίρει καὶ εἰρωνικώτατα χάχα. Εἶχε τραβήξει ἐπιτήδες τὸ τιμόνι τοῦ ἕνους πρὸς τὰ κάτω. Τώρα γυρίζει τὸ τιμόνι ἐπάνω καὶ σὰν ἕνα χοινδρὸ κῆμα τοῦ Ὀκεανοῦ μᾶς πετᾷ τὴν πλώρη ἐνγυλά. Σκαμπανεβάζει τὸ καράβι. Ὁ ἀνεμος ὀρμητικὰ μᾶς σαρώρει πλώρη-πρῶμα καὶ ἀπειλεῖ νὰ μοῦ πάρη τὸ σακάκι σὰν . . . καταστηματαρχὸς τοῦ Ποδορίφου. Φουσκοθαλασσά! Τὰ βουνὰ χάνονται ἀπὸ τὴν πλώρη μας καὶ ἕνα αἶσθημα μὲ καταλαμβάνει, ὅπως ὅταν ὁ συνάδελφός μου Μιχαλόπουλος . . . λέγη καλάμποιγια.

Ὁκατοσία μέτρα! Ἀρμενίζομε στωιὰ τῶρα στὸ ἀεροπέλαγος. Ἔνα παγερόν, συνεχές, ὄρεμα. Τρίζει ὁ σκελετὸς σύσσωμος καὶ τραντάζει καὶ βογκᾷ ἡ μηχανή. Ὁ Ὀλιβιέ χειρίζει πρὸς τὰ ἐπάνω ὀλοένα καὶ ἡ οὐρανοκράδα, ἥτις σοῦ ἐμπνέει πλήρη ἐμπιστοσύνην.

Ὁ Ὀλιβιέ κινεῖ ἕνα μοχλὸν καὶ διακόπτει τὸ ἀλλυμάξ. Αἱ ἐκρήξεις παύουν. Ἡ μηχανὴ σταματᾷ, ἡ ἕλιξ στρέφεται τώρα ἀπὸ τὸν ἀνεμον θροοῦσα, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ σταματήσῃ καὶ ἡ . . . ἰδικὴ μου μηχανή. Καταβαίνομε ἂ - βόλ - πλανέ!

— Προσέχετε τῶρα μοῦ λέγει ὁ Ὀλιβιέ. Καταβαίνομε. Ἄν σᾶς περάξῃ ὁ ἀνεμος, φράξτε τὸ στόμα σας μὲ τὸ χεῖρ.

Καὶ ἀρχίζει ἡ βουνη μὲ τὸ κεφάλι. Κλείνω καλὰ τὸ στόμα. Γέροντε δεξιὰ εἰς ἕνα γραφικώτατον βιράζ, ἔπειτα κάμποσα μέτρα πλανάρομε ὀριζοντιωμένοι καὶ ἄλλο βιράζ μετὰ σχετικῆς βουνητῆς. Ὅντε δημόσιοι εἰσπρακτορὸς νὰ εἴμεθα.

Ἔφαγα ἀντιλαμβάνομαι ὅτι ὀριζοντιωμέθα καὶ σκῶθο κάτω διὰ τὰ ἐκτιμῶσ τὸ ἕνους. Μόλις εἰκοσιπέντε μέτρα εἴμεθα ἐνγυλά. Καὶ μόνον τῶρα, καθὼς κατενθονόμεθα πρὸς τὸ ἀγκυροβόλιόν μας, σὰν ὄβις, λαμβάνω ἰδέαν τῆς ταχύτητός μας. Ἀπὸ κάτω τὸ ἔδαφος φεύγει μὲ ἡλιγγιώδη κίνησιν πρὸς τὰ ὀπίσω.

Νὰ ἡ ἐξέδρα δεξιὰ μας. Σιγά-σιγά ἐλαττοῦται ἡ ταχύτης μας, ὁ Ὀλιβιέ μὲ ἐντεταμένην τὴν προσοχήν, ὅπως ὁ καπετάνιος, χειρίζει ὀλοένα. Εἴμεθα « εἰς τάξιν ἀγκυροβολίας ». Ταλαντεύομεθα ἀπαλὰ-ἀπαλὰ καὶ χαμηλώνομε ὀλοένα, σιγά-σιγά ἀρχίζω νὰ ἀκούω τῆς ζωῆς τὸν θόρον καὶ ἕνας ἀσθενῆς κραδασμὸς μοῦ δίδει νὰ ἐνοήσω ὅτι προσγειούμεθα. Καὶ ἀπὸ πίσω τὸ νύχιτὸ χαλκῶδες, ποῦ χρησιμοποιεῖται σὰν ἀγκυρα, χώνεται εἰς τὸ ἔδαφος ὅπως τὸ ἐνὶ τοῦ ἀρότρου καὶ γρατσουνάει βαθειὰ τὸ δέγμα τῆς Γῆς.

Ὁι ἰππικὸι ἀγωνεῖς εἰς τὸ στάδιον. — Ὅταν ὁ ἐπιλόχος κ. Μάνος ἐπηρῶσε τὰ φράγματα ὀλων τοῦ Σταδίου ὀρθῶν τὸν παρηκολούθει ἐν προφανεῖ συμνηθεί. (Φωτ. Δ. Μαρῆ)

Ὁι ἰππικὸι ἀγωνεῖς εἰς τὸ στάδιον. — Ὅταν ὁ ἐπιλόχος κ. Μάνος ἐπηρῶσε τὰ φράγματα ὀλων τοῦ Σταδίου ὀρθῶν τὸν παρηκολούθει ἐν προφανεῖ συμνηθεί. (Φωτ. Δ. Μαρῆ)

Ὁι ἰππικὸι ἀγωνεῖς εἰς τὸ στάδιον. — Ὅταν ὁ ἐπιλόχος κ. Μάνος ἐπηρῶσε τὰ φράγματα ὀλων τοῦ Σταδίου ὀρθῶν τὸν παρηκολούθει ἐν προφανεῖ συμνηθεί. (Φωτ. Δ. Μαρῆ)

Ὁι ἰππικὸι ἀγωνεῖς εἰς τὸ στάδιον. — Ὅταν ὁ ἐπιλόχος κ. Μάνος ἐπηρῶσε τὰ φράγματα ὀλων τοῦ Σταδίου ὀρθῶν τὸν παρηκολούθει ἐν προφανεῖ συμνηθεί. (Φωτ. Δ. Μαρῆ)

Ὁι ἰππικὸι ἀγωνεῖς εἰς τὸ στάδιον. — Ὅταν ὁ ἐπιλόχος κ. Μάνος ἐπηρῶσε τὰ φράγματα ὀλων τοῦ Σταδίου ὀρθῶν τὸν παρηκολούθει ἐν προφανεῖ συμνηθεί. (Φωτ. Δ. Μαρῆ)

Ὁι ἰππικὸι ἀγωνεῖς εἰς τὸ στάδιον. — Ὅταν ὁ ἐπιλόχος κ. Μάνος ἐπηρῶσε τὰ φράγματα ὀλων τοῦ Σταδίου ὀρθῶν τὸν παρηκολούθει ἐν προφανεῖ συμνηθεί. (Φωτ. Δ. Μαρῆ)

Ὁι ἰππικὸι ἀγωνεῖς εἰς τὸ στάδιον. — Ὅταν ὁ ἐπιλόχος κ. Μάνος ἐπηρῶσε τὰ φράγματα ὀλων τοῦ Σταδίου ὀρθῶν τὸν παρηκολούθει ἐν προφανεῖ συμνηθεί. (Φωτ. Δ. Μαρῆ)

Ὁι ἰππικὸι ἀγωνεῖς εἰς τὸ στάδιον. — Ὅταν ὁ ἐπιλόχος κ. Μάνος ἐπηρῶσε τὰ φράγματα ὀλων τοῦ Σταδίου ὀρθῶν τὸν παρηκολούθει ἐν προφανεῖ συμνηθεί. (Φωτ. Δ. Μαρῆ)

Ὁι ἰππικὸι ἀγωνεῖς εἰς τὸ στάδιον. — Ὅταν ὁ ἐπιλόχος κ. Μάνος ἐπηρῶσε τὰ φράγματα ὀλων τοῦ Σταδίου ὀρθῶν τὸν παρηκολούθει ἐν προφανεῖ συμνηθεί. (Φωτ. Δ. Μαρῆ)

Εἰς τὸ ἀεροδρόμιον. — Ἡ θαρραλεώτατα ἐπιβάτης τοῦ Ὀλιβιέ ἦτο ἡ Δίς Παροικουπόλου, τοῦ δάσκου Κυβέλης, ἥτις ἀνήλθεν εἰς ἕνους 1000 μ. καὶ προσγειώθη ἂ-βόλ-πλανέ. (Φωτ. Δ. Ζιγκολάρα)

Οἱ ἰππικὸι ἀγωνεῖς εἰς τὸ στάδιον. — Ὅταν ὁ ἐπιλόχος κ. Μάνος ἐπηρῶσε τὰ φράγματα ὀλων τοῦ Σταδίου ὀρθῶν τὸν παρηκολούθει ἐν προφανεῖ συμνηθεί. (Φωτ. Δ. Μαρῆ)

Η 50^η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ

Τῆ 21^η τοῦ λήξαντος μηνὸς Μαΐου ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Ἰονίου ἐσωτάθη μετὰ πάσης ἐπισημότητας ἡ 50^η ἀμνηστὴς τῶν ἐπὶ τῶν νήσων καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῶν μετὰ τοῦ ἐλευθέρου Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος (1864). Ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν Ἰονίων ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἀποτέλεσμα μακροῦ καὶ ἀνεπτότου ἀγώνος τοῦ Ἑπτανησιακοῦ λαοῦ κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς δεσποτείας. Οἱ Ἄγγλοι ἀπὸ τοῦ 1815 δυνάμει συνθηκῶν τῆς Βιέννης καὶ τῶν Παρισίων κατέλαβον τὰς νήσους ὡς Προστάτια τοῦ ἐλευθέρου καὶ ἀνεξαρτήτου Ἰονίου Κράτους, ἀλλ' ἐπέβαλον πολίτευμα διῶς ἀπολυταρχικόν. Ὑπὸ ἐξουσιάζουσιν τύποις συνταγματικῆς δῆθεν πολιτείας πάσα ἐξουσία συγκεντρώθη εἰς χεῖρας ἐνός Ἀγγλοῦ ἐπιτρόπου, καλονμένου Ἀρμοστοῦ. Γλῶσσα ἐπίσημος ἀνεγνωρίσθη ἡ Ἰταλική. Ἐλευθεροτυπία καὶ ἐλευθερία ἔκφρασις φρονήματος ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς. Περιορισμένοι δὲ ἀριθμὸς πολιτῶν ἐξέλεγε δῆθεν καὶ βουλευτάς, ὅς ὅμως ἐπέβαλεν αὐτῇ ἡ Κυβέρνησις καὶ οἷαντες οὐδεμίαν εἶχον ἐξουσίαν. Ἐκατοστὸς ἐννοεῖται τὰ δεινὰ, ἅπερ ἐφίστατο ὁ λαὸς ἐπὶ τοιοῦτο δεσποτικὸν πολίτευμα, ὅτιμιζόμενον κατὰ τὰς ἐδέξεις ἐνός ἐνίου καὶ τῶν μισθίων ὀργάνων αὐτοῦ. Μετὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ ἐλευθέρου Ἐλληνικοῦ Βασιλείου ἠρξάντο φρονικῶς καὶ οἱ Ἑπτανήσιοι νὰ ποθῶσι τὴν μετ' αὐτοῦ ἔνωσιν. Ὁ ἀγὼν δ' αὐτῶν ἐπὶ ἀνεξαρτησίας ἐκλήθη ὄχι οὐρανοῦ κατ' ἀντίθεον πρὸς τὸν ἐνεργεῖα τῆς μεριδίου τῶν μεταρρυθμιστῶν, οἷαντες κέντρον ἔχοντες τὴν Κέρκυραν ἐπεδίωκον διὰ μεταρρυθμίσεων τοῦ πολιτεύματος τὴν βελτίωσιν τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως τῶν νησιωτῶν. Αἱ ἐνεργεῖαι τοῦτον ἀπέβανον μάταια μέχρι τοῦ 1848, ὅτε ἐκραγεῖσα ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1848, ἠλέκτρισε τοὺς καταδυναστευομένους λαοὺς καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις κατανοήσασα ὅτι παρήλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς αὐθαρεσίας, παρέχώρησε τοῖς Ἰονίοις, ἐλευθεροτυπία καὶ ἐλευθερίαν ἐκλογῆν ἀντιπροσώπων, καὶ καθιέρωσε τὴν χρῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας. Ἀλλὰ παραχρῆμα ἐν Κεφαλληνίᾳ ἐξεδηλώθη δι' ἐφημερίδων, διὰ πολιτικῶν συλλόγων, καὶ διὰ στάσεως τοῦ λαοῦ ἀκατάσχετος ὁ πόνος πρὸς ἀνεξαρτησίαν καὶ ἔνωσιν μετὰ τῆς ἐλευθέρου Ἑλλάδος. Οὕτω δὲ ἔλαβε τὴν ὀριστικὴν διατύπωσιν αὐτοῦ τὸ ὄχι οὐρανοῦ κατ' ἀντίθεον πρὸς τὸν ἐνεργεῖα τῆς μεριδίου τῶν μεταρρυθμιστῶν, οἷαντες κέντρον ἔχοντες τὴν Κέρκυραν ἐπεδίωκον διὰ μεταρρυθμίσεων τοῦ πολιτεύματος τὴν βελτίωσιν τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως τῶν νησιωτῶν. Αἱ ἐνεργεῖαι τοῦτον ἀπέβανον μάταια μέχρι τοῦ 1848, ὅτε ἐκραγεῖσα ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1848, ἠλέκτρισε τοὺς καταδυναστευομένους λαοὺς καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις κατανοήσασα ὅτι παρήλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς αὐθαρεσίας, παρέχώρησε τοῖς Ἰονίοις, ἐλευθεροτυπία καὶ ἐλευθερίαν ἐκλογῆν ἀντιπροσώπων, καὶ καθιέρωσε τὴν χρῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας.

ΗΛΙΑΣ ΖΕΡΒΟΣ

Ἀρμοστὴς τοὺς ἀνεκάλεσεν ἐκ τῆς ἐξουσίας. Συνεῖθεός τις δὲ τῆς Βουλῆς μετὰ τινος συζητήσεως οἱ ὄχι οὐρανοῦ κατ' ἀντίθεον πρὸς τὸν ἐνεργεῖα τῆς μεριδίου τῶν μεταρρυθμιστῶν, οἷαντες κέντρον ἔχοντες τὴν Κέρκυραν ἐπεδίωκον διὰ μεταρρυθμίσεων τοῦ πολιτεύματος τὴν βελτίωσιν τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως τῶν νησιωτῶν. Αἱ ἐνεργεῖαι τοῦτον ἀπέβανον μάταια μέχρι τοῦ 1848, ὅτε ἐκραγεῖσα ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1848, ἠλέκτρισε τοὺς καταδυναστευομένους λαοὺς καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις κατανοήσασα ὅτι παρήλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς αὐθαρεσίας, παρέχώρησε τοῖς Ἰονίοις, ἐλευθεροτυπία καὶ ἐλευθερίαν ἐκλογῆν ἀντιπροσώπων, καὶ καθιέρωσε τὴν χρῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας. Ἀλλὰ παραχρῆμα ἐν Κεφαλληνίᾳ ἐξεδηλώθη δι' ἐφημερίδων, διὰ πολιτικῶν συλλόγων, καὶ διὰ στάσεως τοῦ λαοῦ ἀκατάσχετος ὁ πόνος πρὸς ἀνεξαρτησίαν καὶ ἔνωσιν μετὰ τῆς ἐλευθέρου Ἑλλάδος. Οὕτω δὲ ἔλαβε τὴν ὀριστικὴν διατύπωσιν αὐτοῦ τὸ ὄχι οὐρανοῦ κατ' ἀντίθεον πρὸς τὸν ἐνεργεῖα τῆς μεριδίου τῶν μεταρρυθμιστῶν, οἷαντες κέντρον ἔχοντες τὴν Κέρκυραν ἐπεδίωκον διὰ μεταρρυθμίσεων τοῦ πολιτεύματος τὴν βελτίωσιν τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως τῶν νησιωτῶν. Αἱ ἐνεργεῖαι τοῦτον ἀπέβανον μάταια μέχρι τοῦ 1848, ὅτε ἐκραγεῖσα ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1848, ἠλέκτρισε τοὺς καταδυναστευομένους λαοὺς καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις κατανοήσασα ὅτι παρήλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς αὐθαρεσίας, παρέχώρησε τοῖς Ἰονίοις, ἐλευθεροτυπία καὶ ἐλευθερίαν ἐκλογῆν ἀντιπροσώπων, καὶ καθιέρωσε τὴν χρῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας.

ΙΩΑΝΝΗ ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Ἄλλὰ τὸ ἐνδέκατον κοινωβούλιον ἐνήρησε καὶ αὐτὸς τὴν ἔνωσιν τῶν νήσων μετὰ τῆς ἐλευθέρου Ἑλλάδος. Νῦν ὅμως ἐπεβλήθησαν ἱεραὶ πρὸς τὴν Προστάτιδα καὶ τὰς ἄλλας Ἀνάμει, ἐνῶ οἱ ἀρχαίφρονες ὄχι οὐρανοῦ κατ' ἀντίθεον πρὸς τὸν ἐνεργεῖα τῆς μεριδίου τῶν μεταρρυθμιστῶν, οἷαντες κέντρον ἔχοντες τὴν Κέρκυραν ἐπεδίωκον διὰ μεταρρυθμίσεων τοῦ πολιτεύματος τὴν βελτίωσιν τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως τῶν νησιωτῶν. Αἱ ἐνεργεῖαι τοῦτον ἀπέβανον μάταια μέχρι τοῦ 1848, ὅτε ἐκραγεῖσα ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1848, ἠλέκτρισε τοὺς καταδυναστευομένους λαοὺς καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις κατανοήσασα ὅτι παρήλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς αὐθαρεσίας, παρέχώρησε τοῖς Ἰονίοις, ἐλευθεροτυπία καὶ ἐλευθερίαν ἐκλογῆν ἀντιπροσώπων, καὶ καθιέρωσε τὴν χρῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας.

ὅς ὁ Ναπολέον Γ' ἀνεκήρυττον τότε μεγαλοφώνως. Πῶς ἀπεχώρησαν ἐκ τῶν νήσων οἱ Ἄγγλοι εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας. Περαιόντες σημειοῦμεν ὅτι, καθ' ὅσον ἠδυνήθημεν νὰ ἀντιληφθῶμεν, ἐν ταῖς νήσοις, Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ ἡ ἐπέτειος τῆς ἐνώσεως ἐσωτάθη μετ' ἀνυποκρίτου ἑθνοφιλισμοῦ, ἐπιμύθησαν δὲ καὶ οἱ πρωταθληταὶ τοῦ ὄχι οὐρανοῦ κατ' ἀντίθεον πρὸς τὸν ἐνεργεῖα τῆς μεριδίου τῶν μεταρρυθμιστῶν, οἷαντες κέντρον ἔχοντες τὴν Κέρκυραν ἐπεδίωκον διὰ μεταρρυθμίσεων τοῦ πολιτεύματος τὴν βελτίωσιν τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως τῶν νησιωτῶν. Αἱ ἐνεργεῖαι τοῦτον ἀπέβανον μάταια μέχρι τοῦ 1848, ὅτε ἐκραγεῖσα ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1848, ἠλέκτρισε τοὺς καταδυναστευομένους λαοὺς καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις κατανοήσασα ὅτι παρήλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς αὐθαρεσίας, παρέχώρησε τοῖς Ἰονίοις, ἐλευθεροτυπία καὶ ἐλευθερίαν ἐκλογῆν ἀντιπροσώπων, καὶ καθιέρωσε τὴν χρῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας.

Ὅπως ἡ Κεφαλληνία ἐγένετο ἡ ἐστία τοῦ ἐνωτικοῦ κινήματος, ἐκεῖ δὲ καὶ ἡ Ἰόνιος Κυβέρνησις συνεκέντρωσε τὰς ἀντιδραστικὰς ἐνεργεῖας αὐτῆς. Στάσις ἐκραγεῖσα ἐκεῖ τῷ 1849 Ἀρμοστὴς δὲ οὐρανοῦ κατ' ἀντίθεον πρὸς τὸν ἐνεργεῖα τῆς μεριδίου τῶν μεταρρυθμιστῶν, οἷαντες κέντρον ἔχοντες τὴν Κέρκυραν ἐπεδίωκον διὰ μεταρρυθμίσεων τοῦ πολιτεύματος τὴν βελτίωσιν τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως τῶν νησιωτῶν. Αἱ ἐνεργεῖαι τοῦτον ἀπέβανον μάταια μέχρι τοῦ 1848, ὅτε ἐκραγεῖσα ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1848, ἠλέκτρισε τοὺς καταδυναστευομένους λαοὺς καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις κατανοήσασα ὅτι παρήλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς αὐθαρεσίας, παρέχώρησε τοῖς Ἰονίοις, ἐλευθεροτυπία καὶ ἐλευθερίαν ἐκλογῆν ἀντιπροσώπων, καὶ καθιέρωσε τὴν χρῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας.

Ὅπως ἡ Κεφαλληνία ἐγένετο ἡ ἐστία τοῦ ἐνωτικοῦ κινήματος, ἐκεῖ δὲ καὶ ἡ Ἰόνιος Κυβέρνησις συνεκέντρωσε τὰς ἀντιδραστικὰς ἐνεργεῖας αὐτῆς. Στάσις ἐκραγεῖσα ἐκεῖ τῷ 1849 Ἀρμοστὴς δὲ οὐρανοῦ κατ' ἀντίθεον πρὸς τὸν ἐνεργεῖα τῆς μεριδίου τῶν μεταρρυθμιστῶν, οἷαντες κέντρον ἔχοντες τὴν Κέρκυραν ἐπεδίωκον διὰ μεταρρυθμίσεων τοῦ πολιτεύματος τὴν βελτίωσιν τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως τῶν νησιωτῶν. Αἱ ἐνεργεῖαι τοῦτον ἀπέβανον μάταια μέχρι τοῦ 1848, ὅτε ἐκραγεῖσα ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1848, ἠλέκτρισε τοὺς καταδυναστευομένους λαοὺς καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις κατανοήσασα ὅτι παρήλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς αὐθαρεσίας, παρέχώρησε τοῖς Ἰονίοις, ἐλευθεροτυπία καὶ ἐλευθερίαν ἐκλογῆν ἀντιπροσώπων, καὶ καθιέρωσε τὴν χρῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ο ΤΣΑΡΙΣΜΟΣ

Ἦτο ἐν τῇ ὁδῷ Κουνετσαγιῶν τρακτηρίον* ἐν Ὀδησῶ ἦν πληθύνον τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1892. Τὰ ἐν αὐτῷ τραπέζια κατελήφθησαν πάντα ὑπὸ παντοειδῶν φυσιογνωμιῶν ποικίλης ἐκφράσεως καὶ περιβολῆς, τὸ δὲ ἄκρον τῆς ἐπιμύθησεως τοῦ τρακτηρίου αἰθούσης κατεῖχε τεργητὸν ὄργανον, περιλαμβάνον ἄρτιαν ὀρχήστραν, ἀναμειλποῦσαν ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσταμένου ἀσκεποῦς πλήθους τὸν Αὐτοκρατορικὸν ὕμνον. Ἡ βότσα, τὸ προσφιλὲς τοῦτο παρὰ Ρώσσοις οἰνόπνευμα, τὸ κβάς (εἶδος λεμονάδας) καὶ πρὸ πάντων τὸ τέϊον, ἐνέχεον εὐθυμίαν εἰς τὴν καρδίαν, ἐφλίζον δὲ ἐξ ἄρρου αἱ στεφάναι τῶν φιαλῶν, ἐνῶ εὐσταλεῖς θεράποντες διέσχίζον τὴν αἰθούσαν, ταπεινῶς καὶ προθύμως ἐκτελοῦντες τὰς διαταγὰς τῶν θαμνῶν. Τὸ ἐν λόγῳ τρακτηρίον, καθάπερ τὰ πλείονα τούτων, ἀπαιτεῖ συγκαταβατικὸν τὸν φάργγα καὶ τραγῖν τὸν οὐρανίσκον, ἵνα δεχθῆ τις τὸν παχύχυλον ζυμῶν μποτβίνα** καὶ τινὰ ἄλλα ἐδέσματα πολλῶν ἀπολαύοντα ὑπολήψεις παρὰ τοῖς ἀριστοκρατικοῖς κύκλοις, καὶ ὅν γίνεται ἄφρονος χοῆσις παρὰ τοῖς καλοῖς ἔσοδοχοῖσις, διότι ἐν αὐτοῖς παρασκευάζονται πλουσιώτερον καὶ καλλίτερον. Ἡ γωνία τοῦ τρακτηρίου ἔφερε τὴν εἰκόνα τοῦ Παντοκράτορος, κατ' ἀπαράβατον ἔθιμον, μαρτυροῦν τὸ βαθὺ τὸ ἰσχυρὸν καὶ ἀσθιμίαν, τοῦ τοσοῦτον ἐν Ρωσσίᾳ διαδεδομένου καθ' ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας.

Ο ΤΣΑΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Β' Ο ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ

Ὡς οἱ κάτοικοι πένε πρὸς τῆς Θεογονίας αἰῶνας ἠνεύχοντο τὸν Ἑλλήνων ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν καὶ παρ' αὐτῶν ἠρανίζοντο τὰ πρῶτα σπέρματα τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ἐκ Ταναΐδος, Ταυρίδος καὶ Ὀλβίας ἀγαγόντος ἄπασαν τὴν Ρωσσίαν, ἦλθον δὲ εἰς τοιαύτην καὶ τοσαύτην μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπικουνοῖαν, ὥστε παρήγαγον ἔθνος ἀνάμικτον τὸ τῶν Σκυθηλλήνων. Ὁφείλει τις νὰ ἐπισκεφθῆ, ἵνα μελετήσῃ τὴν χώραν τοῦ γάλυθος καὶ τῶν «ὄχι οὐρανοῦ κατ' ἀντίθεον πρὸς τὸν ἐνεργεῖα τῆς μεριδίου τῶν μεταρρυθμιστῶν, οἷαντες κέντρον ἔχοντες τὴν Κέρκυραν ἐπεδίωκον διὰ μεταρρυθμίσεων τοῦ πολιτεύματος τὴν βελτίωσιν τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως τῶν νησιωτῶν. Αἱ ἐνεργεῖαι τοῦτον ἀπέβανον μάταια μέχρι τοῦ 1848, ὅτε ἐκραγεῖσα ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1848, ἠλέκτρισε τοὺς καταδυναστευομένους λαοὺς καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις κατανοήσασα ὅτι παρήλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς αὐθαρεσίας, παρέχώρησε τοῖς Ἰονίοις, ἐλευθεροτυπία καὶ ἐλευθερίαν ἐκλογῆν ἀντιπροσώπων, καὶ καθιέρωσε τὴν χρῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας.

Ο ΤΣΑΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β'

Ἐν Κιέβῳ, Ροστόβῃ, Ὀδησῶ, Μόσχᾳ, Νοβοροδὴ καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι τῆς Ἁγίας ἐπικληθείσης Ρωσσίας τὰ μάλλον συνηθόμενα εἶναι οἱ ναοὶ, καὶ ἀκολουθοῦσι τὰ τρακτηρία. Δὲν ἀπὴντησα δὲ οὔτε ἐν τοιοῦτον, εἴτε ἐν ταῖς ἐξοχαῖς, εἴτε ἐν ταῖς πόλεσι, μὴ φέρον ἀνηρημένῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Παντοκράτορος ἢ τινος Ἁγίου, διὸ καὶ ἅμα ἐμβάς ὀφείλει τις νὰ ἐκβάλῃ τὸν πῖλον, οἱ πλείονες δὲ μένουσι ἀσκεπεῖς μέχρι οὗ ἐξέλθωσιν. Οἱ θαμῶνες τοῦ εἰρημένου τρακτηρίου τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1892 ἦσαν τὸ πλεῖστον προσκνηταὶ ἐκ Κιέβου, χαῦνος δὲ τις ἔκφρασις, οὐχὶ ἀσυνήθης παρὰ τοῖς χωρικοῖς μουζίκου, ἐδέσποξε τῆς ὅλης φυσιογνωμίας. Ἡ μέλαινα χλαῖνα μετὰ τοῦ τριχοῦ πῖλου ἦν ἡ κυριαρχοῦσα περιβολή, ἐνῶ ἄφ' ἑτέρου διέκρινε τις τὴν κομψὴν τῶν Κιρμασίον στολὴν καὶ τὴν ἀτημέλητον τῶν Ὀστακωτῶν ἐνδυμασίαν. Περιεργαζόμενος μετὰ προσοχῆς τοὺς διαφόρους τύπους, ἀπεκόμιζον ἐντυπώσεις οὐχὶ λίαν δυσαρέστους περὶ ἔθνος, ὅπερ μέχρι σήμερον ἀπομνησθῆναι δὲ ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας «Σκύθης οἶμος ἕλατος ἐρημία», καίτοι οὐδὲν ἔθνος καὶ οὐδεμία ἄλλη, πλην τῆς Ἰταλίας, Ἑβρωπαϊκῆ χώρα ἦλθεν εἰς ἀμειωτέραν, συγχυτέραν καὶ ζορητέραν ἐπαφὴν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ ἢ ἡ Σκυθικὴ Ρωσσία, ἡ ἀνάκθεον κραταῖα ἐν τῇ Ἰστορίᾳ τοῦ Κόσμου δύναμις, ἡς τὸ ὄνομα γνωστὸν ἦδη ἐν τῷ πρώτῳ ραφιδῶ τῆς ἀνθρωπότητος, τῷ ἀθανάτῳ Ὀμήρῳ, καὶ

ἔχουσα ἀξιόλογον ὑπὸ ἐθνικῆν ἢ πολιτικὴν ἐποψίν νὰ ἐπιδείξῃ πρὸς τὸν ἐκεῖσε μεταβαίνοντα ἐκ τῶν χωρῶν τῶν Συνταγματικῶν ἐλευθερίων καὶ τῶν δημοτικῶν ἰδεῶν καὶ φρονημάτων. Τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῶν ὕμνου*, εἶπομεν ὅτι, ἠκροῦντο ἐν κατα- * Μέχρι τοῦ 1833 οἱ Ρῶσοι βαρέως ἔφερον τὴν στέρησιν ἰδίου ἐθνικοῦ ὕμνου, ἀνεύχοντο δὲ καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις τὸν γνωστὸν Ἀγγλικὸν God save the King. Ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος Α' μετὰ τὴν ἐκ Προσσίας καὶ Αὐστρίας περιουσίαν ἐπεφόρησε τὸν συνοδικόντα αὐτὸν στρατηγὸν Ἀλέξανδρον Λνοφ νὰ συνθέσῃ ὕμνον κατανυκτικόν, ἀλλοῦ καὶ τοῖς πᾶσι προσιτόν. Ὁ Ἀλόφ, διευθυντὴς πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀξιωμασι τοῦ ναοῦ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ οἴκου, ἀναφέρει ἐπιχαρίτως ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασι αὐτοῦ τὰς πολλαπλὰς δυσχερεῖας, καθ' ὅν προσεκόμισε καὶ πῶς τέλος τὴν 23 Νοεμβρίου 1833 ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Αὐτοκράτορος, τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τοῦ μεγάλου Δουκὸς Μιχαῆλ ἐν τῷ ναοῦ τῶν ψαλτῶν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο ὀρχηστῶν πρὸς μεγάλην ἐυχαρίστησιν τοῦ Τσαροῦ. Αἱ λέξεις τοῦ ὕμνου ἀνήκουσι εἰς τὸν Ζουκόβσκη. Ἰδοὺ δὲ χάριν τῶν περιεργῶν ὁ Ρωσικὸς ὕμνος ἐν μεταφράσει: Τὸν Τσαρὸν προστάτετε Θεέ, καὶ ὄρον τῶν ἡμετέρων ἔθρον, τὸν ἰσχυρὸν καὶ κραταῖον, τὸν Τσαρὸν τῶν Ὀρθόδοξων προστάτετε Θεέ.

* Αἱ Ρωσικαὶ πόλεις κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀνατολῇ περιεργῶν μέγαν ἀριθμὸν πνευματοπρατηρίων (Bar) ἄντα ὀνομάζονται τρακτηρία, τῶν ὁποίων τὰ μεγαλύτερα περιλαμβάνουσι καὶ ἐστιατόρια. ** Ἡ μποτβίνα ἀποτελεῖται ἐκ σκυθῶν (ἀγγουρίων) ψυλῶς, κεκοιμμένου, κβάς πετηνῶν, ὧν σφαιρῶν, οὐρῶν γαρίδων κτλ. Μάλλον πολυσύνθετος ζυμὸς οὐδαμῶς τῆς Εὐρώπης ἐξ ὧν γνωρίζω ἀπαντᾷ.

νύξει θρησκευτική οι άφελείς και άπειριτοι πλὴν ναυτάκιμες φλύεροι και φιλοθεάκιμες Μουζικκοί*. Τὸ θάμβος και τὴν ἐκπληξὴν πάντων τῶν περιηγητῶν ἀνά τὴν Ρωσσίαν ἐκίνησε και ἐξακολουθεῖ νὰ κινῆ ἡ πρὸς τὸν Τσάρον** εὐλάβεια. Διότι τὸ πῶλὸ τοῦ λαοῦ τοῦ ὑπερβαίνοντος τὰ ἑκατὸν δέκα ἑκατομύρια*** θεωρεῖ τὸν Τσάρον, ὡς ὃν ἠμίθειον, τὴν δὲ πρὸς τὰ προστάγματα αὐτοῦ ὑπακοὴν ἐπιτέλει θρησκευτικῶς καθήκοντος, ὥστε δὲν ἀπέχει τις πολλὴ τῆς ἀληθείας λέγον, ὅτι οἱ Ρῶσοι ἔχονται τοῦ Τσαρισμοῦ, καθάπερ τοῦ Παπισμοῦ οἱ Λατίνοι. Ὁ Τσάρος ἐστὶ θεωρεῖται πατὴρ τοῦ ἔθνους και ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς, διότι παρὰ τοῦ Ὑψίστου ἐντέλλεται τὴν ὅλην διοίκησιν και οὕτως εἰπεῖν κυβέρνησιν τῆς ἀχανοῦς Αὐτοκρατορίας. Τὰ οὐκάζια αὐτοῦ εἶναι Θεοῦ διατάγματα, αὐτὸς εἶναι ἀρχηγὸς τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὁ ἀληθὴς Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ πράγματι πρωθυπουργός, μόνος νομοθέτης και ἀρχηγὸς Στόλου και Στρατοῦ.

* Μουζικκος καλεῖται ὁ χωρικός, κυρίως ὁμοῦς ἡ λέξις σημαίνει ἄνθρωπον μικρὸν τὸ γένος και ἄσημον τὴν καταγωγὴν.
 ** Ἰβάν (Ἰωάννης) ὁ Τρομερός (1533-1584) ὁ νικησίας τοῦ Σουηδοῦς και τοῦ Τσαρᾶρος τῆς Κριμαίας, ὁ πρὸς στιγμὴν κατακτητὴς τὴν Λιβονίαν ἐν πολέμῳ κατὰ τῶν Γερμανῶν, ὁ καταστρέψας τὸ Τουρκικὸν βασίλειον τοῦ Καζάν και μετὰ διετίαν τὸ τοῦ Ἀστραχάν και τέλος ὁ ὑποτάξας ὑπὸ τὸ σκήπτρον τῆς Μόσχας πάντας τοὺς περιόικους λαοὺς τῶν ποταμῶν Βόλγα και Δόν, πρῶτος ἔλαβε τὸν τίτλον Τσάρος. Οἱ πρὸ αὐτοῦ ἐπιτολοφοροῦντο Μεγάλοι Πρίγκιπες. Τῆς λέξεως Τσάρος τὸ πρῶτον ἐγένετο χρῆσις ὑπὸ τῶν μεταφραστῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, προκειμένου περὶ τῶν βασιλέων τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων, εἶναι δὲ ἡ λέξις Καῖσαρ ἡ κατὰ τὸν Μεσοίωνα προφερομένη Tsesar και κατ' ἀποκοπὴν τοῦ ε Tsar. Ἐν τοῖς ἐπισήμοις ἐγγράφοις ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν καλεῖται Τσάρος, ἀλλ' Αὐτοκράτωρ, ἐκτός ὅταν γίνεται λόγος περὶ τῆς Πολωνίας ἢ τῶν Τσαρᾶτων Καζάν, Ἀστραχάν κτλ. Ἡ Αὐτοκράτειρα καλεῖται Τσαρίτσα και ὁ διάδοχος Τσαρέβιτς και ὁ Καιοσάροβιτς, ὡς τινες κακῶς μεταφράζουσι τὸν τίτλον τοῦτον.
 *** Ἐνταῦθα προκειμένη ὁ λόγος μόνον περὶ τῆς Εὐρωπ. Ρωσσίας ἢς τὸν πληθυσμὸν ἀναριθμεῖ τὸ Whitaker's Almanak τοῦ 1913 εἰς ἑκατὸν τριάνοντα τρία ἑκατομύρια (σελ. 716).

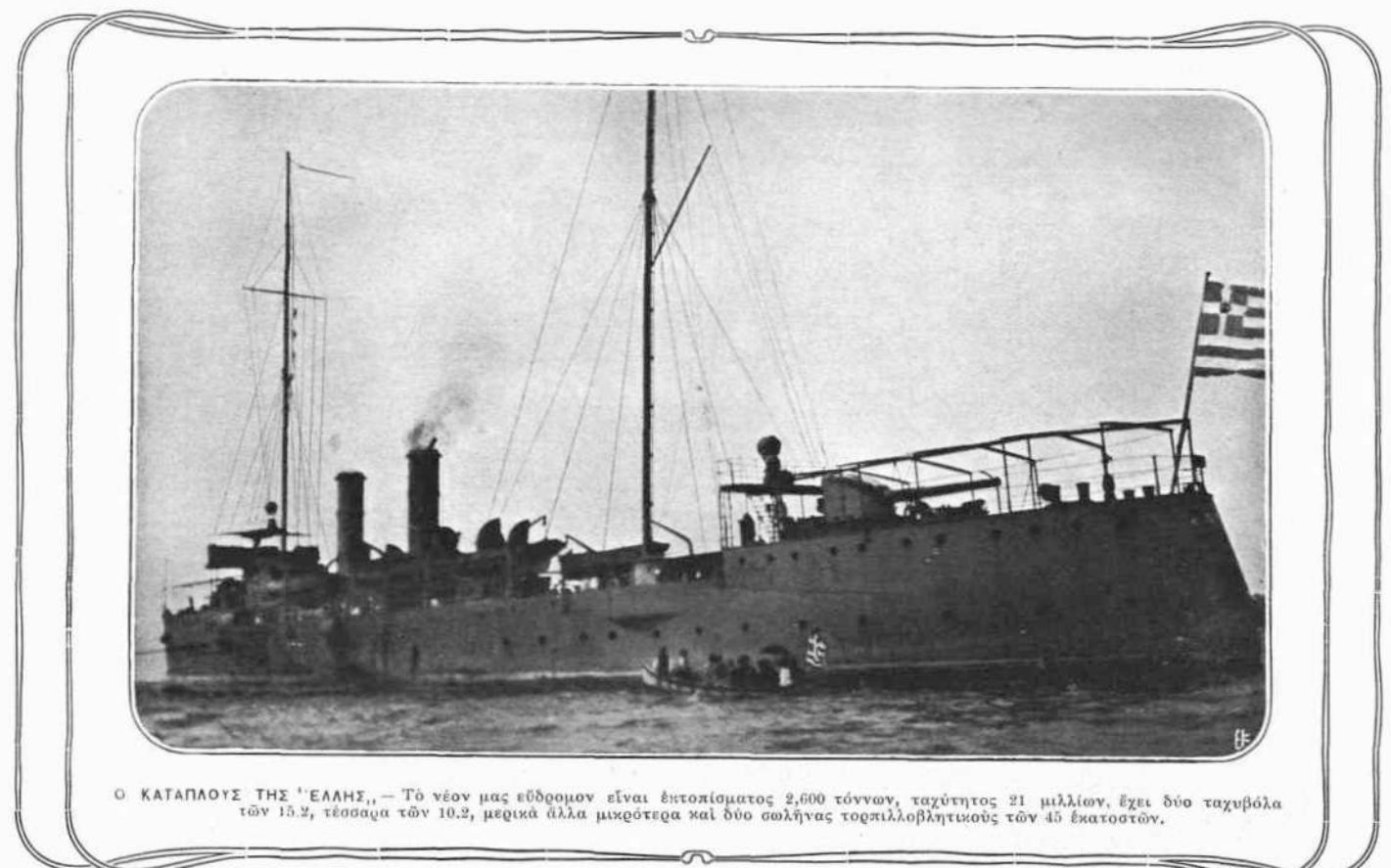
Ἐκ τῆς ἀφορμῆς τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Προβηγγίας Φρειδερίκου Μισοράλ, δίδομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, μίαν ὠραίαν εἰκόνα τῆς Φαραντόλας, τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοῦ χοροῦ, τῆς Μεσημβρινῆς Γαλλίας.
 Τὰ κορίτσια, ποὺ φαίνονται εἰς τὴν εἰκόνα μας, εἶνε ντυμένα μετὰ τὸ ἐθνικὸν κοστούμι, τὸ Ἀρλεζιάνικον. Ἄλλοτε εἰς τὴν «Ν. Σκηπὴν» ἐπὶ ἀειμνήστου Χρηστομάνου, ἐστὶ εὐκαιρία τῆς διδασκαλίας τοῦ ἔργου τοῦ Ἀλφόνσου Λωδὲ «Ἡ Ἀρλεζιάννα», μεταφρασθέντος εἰσυνειδήτως ὑπὸ τοῦ συναδέλφου κ. Γ. Αὐκερίου, ἐρχομένης ἡ «Φαραντόλα» ὑπὸ τῶν τότε μιστῶν τῆς «Νέας Σκηπῆς». Ἀλησμονήτα χρόνια!
 Ἡ «Φαραντόλα», ἡ ὁποία εἰς τὴν Προβηγγίαν γλώσσα προσφέρεται «Φαράντολο» εἶνε, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶδος χοροῦ τῆς Μεσημβρινῆς Γαλλίας, εἰς τὸ ὅποιον οἱ χορευταὶ κρατοῦνται ὅλοι ἀπὸ τὰ χέρια και προχωροῦν πηδῶντες και ἀκολουθοῦντες τὸν πρῶτον. Κατ' ἐξοχὴν λαϊκὸς χορὸς ἡ «Φαραντόλα» χορεύεται ἀπὸ σαράντα, ἑξήντα και ἑκατὸ κάποτε χορευτᾶς και χορευτριᾶς, ἀνδρας και γυναῖκες, τοποθετημένοι ὅσον τὸ δυνάτον ἀλληλοδιαδόχως και σχηματίζοντας μίαν ἀδιάσπαστον ἀλυσίδα, ἡ ὁποία ἐκτυλίσσεται και διασπᾶ τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὸν ἦζον ὀργάνων, ἰδίως τοῦ πάφερου, εἶδος χωριάτικης κλαροῦζας, τοῦ γκαλουμπὲ και τοῦ ταμπούρουλου.
 Ὁ καθεὶς χορεύει και πηδᾶ ἀκολουθῶν τὸν ρυθμὸν τῆς μουσικῆς και κίμωνν νὰ ἐπιτελεσθῶν με ἀκριβεῖαν ἢ φριγούρας ποὺ παραγγέλλει ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος χρησιμεύων ὡς ὀδηγὸς σὺρει και ὀδηγεῖ τὸν χορὸν.
 Ἡ φριγούρα αὐτὴς συνίσταται πότε μὲν εἰς τὸ νὰ ἐνώνωνται τὰ δύο ἄκρα τῆς ἀλυσίδας και νὰ χορεύουν κυκλικᾶ, πότε δὲ νὰ κίμωνν νὰ περᾶσῃ ὁ χορὸς κάτω ἀπὸ εἶδος τοῦ ζοῦ τοῦ ὁποῖου σχηματίζουσι κάμποσοι χορευταὶ, ὑψόνοντες πρὸς τοῦτο τὰ χέρια των.

ΠΡΟΒΗΓΓΙΑΝΟΙ ΧΟΡΟΙ: Η ΦΑΡΑΝΤΟΛΑ

Η ΑΡΑΕΖΙΑΝΕΣ. — Κοστούμια γραφικώτατα και καλλοναὶ ποῦ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν «Φαραντόλα».

Ο ΚΑΤΑΠΑΥΣ ΤΗΣ ἘΛΛΗΣ. — Τὸ νέον μας εὐδρομον εἶναι ἐπιτοπίσματος 2,600 τόννων, ταχύτητος 21 μιλίων, ἔχει δύο ταχυβόλα τῶν 15.2, τέσσαρα τῶν 10.2, μερικά ἄλλα μικρότερα και δύο σωλήνας τορπιλλοβλητικῶς τῶν 45 ἑκατοστῶν.

* ΜΠΟΥΝΤΟΥΡΑ — ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ *

Ἡ μόδα τοῦ τέλους τῆς «Ἐποχῆς». — Τὸ Παρίσι — πρωτεύουσα τῆς μόδας — ἐκέρυξε τὸ τέλος τῆς «Σαζόν». Αὐτὸ τοῦλάχιστον ὁμολογοῦν ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶναι προσκολλημένοι εἰς τὴν παράδοσιν, και οἱ ὅποιοι νομίζουσι τελειωμένην τὴν «Σαζόν» μετὰ τὴν ἀπογομῆν τοῦ μεγάλου βραβείου. Ἦδη τὸ Παρίσι ἐρημνύεται σχεδόν, ἀπομένει οὐσιγηλόν, τὰ περισσότερα θεάτρα του εἶναι κλειστά, αἱ καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις εἶναι σπάνιαι, ἡ κοσμικὴ ζωὴ μειωμένη στὰς λουτροπόλεις.
 Παρ' οὖν ταῦτα ἡ κινήσις τῶν στυμῶν δὲν ἔλασεν ἐπιτελῶς.
 *

Εἰς τοὺς μεγάλους περιλάτους αἱ γυναῖκες τουαλέττα εἶναι κατὰ τὸ πλείστον λευκαί. Μεταξὺ τῶν ὄψασμάτων τὰ περισσότερα ἐν χρῆσει ἐφέτος μεταξὺ τῶν κυριῶν εἶναι γκαμπορνὲς και ταρτάδες. Ἀλλὰ τὸ ὄψασμα ποὺ θριαμβεῖ εἶναι κυρίως τὸ λεγόμενον «chute d' eau». Εἶναι ὁμοειδὸν κ' ἐλαφρὸν ἀκριβῶς, ὅπως εἶναι ὁμοειδὸς ἕνας καταρράκτης. Τὸ συμβουλευόμεν διὰ τὸ θέρος.
 Παρ' οὖν ταῦτα εἰς τὸ Σαντιγὴν, εἰς τὸ Ὠτιγὴν και εἰς Λονδὸν βλέπει κανεὶς κυρίως ντυμένας μετὰ ἄλλα χρώματα, — χρώματα ὀχρᾶ, ἀμυρῶδη καθὼς τὸ τριαντάφυλλο και τὸ ἀνοικτὸ κίτρινον. Ὅλ' αὐτὰ δὲ βαμβακερά.
 Πάν ὅ,τι ἔπειτα νὰ καταστήσῃ κάποιος «χορὸν» τὴν οὐλοῦνται μᾶς κυρίας, και τὸ ὅποιον ἐπιζητεῖται κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Σαζόν ἦδη ἐξαφανίζεται.
 Αἱ ἀληθῆς σὶκ ἀμφιβολίαι εἶναι λιγῆς κομφοῦτος, ἀκόμη και ὅταν ἀφθονοῦν εἰς γαριβοῦρας. Τὰ βολὰν κυριαρχοῦν πάντοτε.
 Ἀκόμη και ἡ πολὴ μακριὰ ἡδεγχοῦτα, ποὺ κάποτε φθάνει ἕως κάτω και κάτω, και συγχρόνως εἶναι κραιωμένη ἀπὸ ἄλλο ὄψασμα, συνηθίζεται πολὴ.
 *

Ἐνα μεγάλο Παρισινοῦ κατάστημα νεοτερισμῶν παρασκευάζει μερικὰ μοντέλα τουαλετῶν ἐλαφροτάτων ἀπὸ ὕγιε λινόν, μετὰ χαριτωμένους ζακέτες ὀργανδί. Οἱ τουαλέττες αὐτὲς προορίζονται διὰ τὰς ἐννεγείας κυρίας, ποὺ θὰ περᾶσουν τοὺς ἐπολοῦσους μῆνας τοῦ θέρους εἰς τὰς λουτροπόλεις.
 Εἰς τὰ καπέλλα ἐπὶ τῆς ἐπανόστασις. Ἦδη συνηθίζονται καπέλλα μεγαλύτερα. Οἱ τόκες και τὰ μικροῦτοικα καπέλλα ὀρχίζονται νὰ ἐκτοπίζονται ἀπὸ τὰ κανονικὰ. Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ τῶν παλαιῶν κανονικῶν ἀπὸ ψάλλαν, ποὺ ἔμοιαζαν τόσο πολὴ μετὰ ἀνδρικὰ καπέλλα. Φίτος τὰ κανονικὰ γίνονται ἀπὸ χροματιστὸ μετὰ ἐκπλασμένῳ με λευκὸν ὀργαντί.
 Ἄλλ' ἡ ἀριστοκρατία προτιμᾶ κανονικὰ ἀπὸ μαῦρον βελούδο.
 *

Δὲν γνωρίζομεν, ἂν αἱ ἀναγνώστρια τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἀποφύγουν τὸν ἦλον διὰ νὰ διατηροῦν τὴν λευκότητα τοῦ δερμάτος των, και ἂν τοὺς ἀρέσῃ νὰ ἀναθρακίζονται διὰ νὰ κίμωνν πρόσωπον «μπρονξέ». Ἄν συμβαῖν τὸ δεύτερον, θὰ τὸς συμβουλεύομεν νὰ πέρουν τὸ λουτρόν φοροῦντας πλατὺ καπέλλο, σκουφίταν. Ἡ σκουφίττα προφυλάττει τὰ μαλλιά ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀμυροῦ νεροῦ, ἐπίδρασιν δειληθῶν.
 *

Τὸ ὕγιεινότερον φῶς. — Πρόσφατα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι τὰ διάφορα εἶδη φωτὸς παράγουσι διαφορετικὰς ἀνθρακικῶν ὀξέων ποσότητες εἰς ἴσον χρονικὸν διάστημα.
 Λόγῳ τῆς ἀπὸ τὴν αὐτὴν ποσότητα ἀνθρακικῶ ὀξέος παράγουσι: τὸ ἔλαιον εἰς 72 δευτερόλεπτα, τὸ πετρέλαιον εἰς 75, τὸ ἔλαιον φαιαίνης εἰς 77, τὸ σπερματόειτο εἰς 83, τὸ γκάς, ἀπὸ κοινὸν ἀνθρακα εἰς 28, τὸ γκάς ἀπὸ ὀρυκτῶν ἀνθρακα εἰς 132.

Κατὰ τῆς ναυτίας. — Ἐπειδὴ εἶναι πιθανὸν νὰ κάμει θαλάσσια ταξείδια κατὰ τὸ θέρος οἱς ἐνδιαφέρει νὰ διαβάσειε καὶ ἐναντίον τῆς ἐπαράτου ναυτίας τοῦ ἐχθροῦ κάθε ταξιδιώτου μ' ἐναίσθητον στόμαχον.
 Φάρμακον τῆς ναυτίας εἶναι τὸ κραιζότον.
 Μισὴν ὄραν πρὸ τῆς ἐπιδησίας σας, προμηθευθετε τρεῖς σταγόνας κραιζότου ἐντὸς μικρᾶς ποσότητος ὕδατος, και ὅταν ζαλισθετε χύσατε δύο — τρεῖς σταγόνας ἐπάνω εἰς οὐλοῦντα ζάχαρος. Καταπινετε το. Ἐπαναλαμβάνετε τὴν μικρὰν δόσιν, ἂν ἡ ναυτία ἐξακολουθῇ.
 Ἐν τοῦτοις μὴ τὸ παρακάνετε.
 Μία σόπτα μετὰ κανέλα εἶναι τὸ καλύτερον προληπτικὸν ἐναντίον τῆς ναυτίας. Οἱ παλαιοὶ γιατροὶ συνειδούσαν κραιζὸν μετὰ ἀμυροῦ νεροῦ.
 *

Οἱ παχουλὲς γυναῖκες. — Αἱ ἐντραφεῖς κυρία θεωροῦν τὸ πάχος των ὡσαν τὸν μεγαλύτερον των ἐχθρὸν. Καταστρέφουσι μάλιστα τὴν ὕγιαν των μετὰ ἀπισθαντικὰ φάρμακα ποὺ πέρουν. Καὶ ὅμως ἀγνοοῦν ὅτι, αἱ ὠραῖοτεραι γυναῖκες τῆς ἀρχαϊότητος ἦσαν παχουλὲς. Παράδειγμα: Ἡ Ἀγριππία, ἡ Κλεοπάτρα, αὐτὴ ἡ Λάουρα τοῦ Πετράρχου, ἡ Φαυέττα, ἡρομένη τοῦ Βοκκακίου, ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας και ἄλλαι.
 *

Τὸ ἀνοῖγμα τῆς μύτης. — Μετὰ τὸ θέρος ἡ αἰμορραγία τῆς μύτης εἶναι πολὴ συνηθ. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν συμβουλευόμεν:
 Ἄν ἡ ἐκροὴ τοῦ αἵματος εἶναι ἀποτελεσμα πνευροῦ, προσφύγετε εἰς τὸν ἱατρόν. Ἄν ὄχι, ἀφαιρέσατε διὰ τὰ φοροῦματα, ἐπιβίσατε ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ πάσχοντος νερόν, δώσατε του νὰ φορήσῃ ἐπίσης νερόν, εἰς τὸ ὅποιον διελύσατε προηγουμένως μικρὰν ποσότητα σιπκηρίας, λεμονιοῦ ἢ ἐνδοῦ, κρατήσατε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, πινατε τὰ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μετώπου αἰμοφόρα ἀγγεῖα διὰ σκληροῦ ἀντικειμένου. Ἡ αἰμορραγία θὰ παύσῃ.
 *

Εὐνοσμον στόμα. — Συμβαίνει συνηθὴ νὰ ἀναδίδεται ἀπὸ στόμα, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐξωτερικὴ μορφή ἐνθυμίζει μπουμποῦκια ῥόδου, ἀπόπνοια ἐνθυμίζουσα καθὲ ἄλλο παρὰ ῥόδου ἐνοῦδιον. Ἐνα δόντι κοψίμο, μίαν ἀσθένεια τῶν οἰλών ἢ τῶν τοιχωμάτων τοῦ στόματος ἀρκοῦν διὰ νὰ προκαλέσουν τὴν ἀσθμὴν ἀσθμῶν.
 Τὰ ὀδοντομητικὰ ἔργα δὲν εἶνε συνηθῶς ἱκανὰ ν' ἀπαλλάξουν ἐξ ὀλοκλήρου τὸ στόμα ἀπὸ τὴν κακοσμίαν τοῦ εἶδους αὐτοῦ, ἐν ᾧ μετὰ τὴν ἐξῆς ἀπολυοσάτην οκενασίαν, τὴν ὁποίαν δύνασθε νὰ παρασκευάσατε καὶ μόνοι, τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε πλήρες και ἀσφαλές:
 Χλωρικὴ ἀσθετος . . . . . 2 γραμμάρια
 Ὑδροσ πηγαῶν . . . . . 1 χιλιόγραμ.
 Ἄλκοῦλ μέντας . . . . . 32 γραμμάρια
 Ζάχαρι . . . . . 200 γραμμάρια
 *

Τὰ Καπέλλα μας. — Γενικὴ τοῦττα εἰς τὸ Παρίσι τόσσα μετὰ κανονικὰ λέγει ἡ Κυρία Σαυηρία Λαμέρα, ἡ πρῶταν τῶν Ἀθηναϊκῶν καπέλλων. Κανονικὰ μεγάλα μετὰ διάφορα φανταζὴ, γαριβοιμένα μετὰ τριαντάφυλλα ἀπὸ μουσουλλίνα, ἐγκράττες και ποικίλα διάφορα ἀπὸ βελούδο. Τὸ Ἀτελιὲ τῆς Κυρίας Λαμέρα — ὁδὸς Περικλέους 29 — εἶνε ὁσοῦτ' Ἀκαδημία τοῦ Καπέλλου.
 *

“ Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ , ,

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ — ΕΤΟΣ Ι΄

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΔΟΣ ΚΑΡΥΤΣΗ ΑΡ. 4
Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ . . . ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ | Έσωτερικού Δραχ. 20. — Έξωτερικού Φρ. 22.
Ρωσσίας Ρούβλ. 8 1/2. — Ρουμανίας Δραχ. 20.

Οδδεις νέος συνδρομητής εγγράφεται αν δεν προπληρώση την συνδρομήν του.
Αί επιστολαί δέον να διευθύνονται οδτω: κ. Δ. Βρατσανον, Ίδιοκτήτην
της «Εικονογραφημένης», Βουλευτήν Ψαρών, Οδός Καρύτση 4, Αθήνας.

* ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ *

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ “ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,,

1 **Ιουνίου.** Έναρξις των εργασιών της επιτροπής διά την μεταρρύθμισιν της Εκκλησιαστικής μας νομοθεσίας.

2 **Ιουνίου.** Ταραχαί εις την Ιταλίαν. Κήρυξις γενικής άπεργίας των εργατών. Εις τα περίχωρα της Ρώμης εκηρύχθη πρός στιγμην δημοκρατία... εφήμερος όμως. — Ο Τσάρος συνηντήθη εν Κωνσταντιζα μετά του βασιλέως Καρόλου της Ρουμανίας. Αντηλλάγησαν εγκάρδιοι προπόσεις.

3 **Ιουνίου.** Νέαι μάχαι κυβερνητικών και επαναστατών εις την Αλβανίαν.

5 **Ιουνίου.** Έγνώσθη το κείμενον της προς την Ελλάδα διαλλακτικής απαντήσεως της Πύλης. Έναρξις των εργασιών της Συντακτικής Συνελεύσεως εν Ρουμανία.

6 **Ιουνίου.** Δημοσιεύσις του νόμου περί παραχωρήσεως της Σάσωνος εις την Αλβανίαν. Φιλερηνικαί δηλώσεις, προς Ογγρικην εφημερίδα, του Βασιλέως Κωνσταντίνου.

7 **Ιουνίου.** Ο Ύπουργός των Έσωτερικών ανεχώρησεν εις περιοδείαν ανά τας νέας νησιωτικάς μας επαρχίας.

8 **Ιουνίου.** Η Πύλη υπέβαλε προς την Ελλάδα πρότασιν περί ανταλλαγής πληθυσμών.

10 **Ιουνίου.** Η Αμερικανική Βουλή εψήφισε νόμον επιτρέποντα εις την κυβέρνησιν, όπως παραχωρήσῃ εις την Ελλάδα τα θωρηκτά «Ίνταχο» και «Μισοσιππή».

11 **Ιουνίου.** Ο βασιλεύς Πέτρος της Σερβίας ανέθεσε την αντιβασιλείαν εις τον Διαδόχον Αλέξανδρον. Φήμεαι, διαφυσθεύσαι, περί δριστικής παρατήσεως του Πέτρου, ανεγράφησαν εις τον διεθνή τύπον.

12 **Ιουνίου.** Ο εν Αθήναις πρεσβευτής των Ηνωμ. Πολιτειών Ουίλλιαμς εδημοσίευσεν την έκθεσιν περί της εν Αλβανία καταστάσεως. Η έκθεσις αποτελεί δριμύ κατηγορητήριον κατά της Εθρώπης. Η εκ της έκθεσεως έντύπωσις είναι καταπληκτική.

15 **Ιουνίου.** Εις το Σεράγιεβο, πρωτεύουσιν της Βοσνίας, εδολοφονήθη το Διαδοχικόν ζεύγος της Αυστροουγγαρίας υπό του Σέρβου φοιτητού Πρίντσιπ. Το γεγονός συντάραξεν ελόκληρον τον κόσμον.

17 **Ιουνίου.** Ο Πατριάρχης άρνείται να άνοιξη τας Εκκλησίας, θεωρών την κατάστασιν μη βελτιωθεισαν κατ' οδδέν.

18 **Ιουνίου.** Αι Μ. Δυνάμεις διά των πρεσβευτών των άνακοίνωσαν προς την Ελλάδα την έγκρισιν του πρωτοκόλλου της Κερκύρας, του μεταξύ Ζωγράφου και της Διεθνούς Αλβανικής Επιτροπής υπογραφέντος.

20 **Ιουνίου.** Ορκωμοσία του ύπουργού του νεοστί ιδρυθέντος ύπουργείου της Συγκοινωνίας κ. Διαμαντίδου. Ύπογραφή ειρήνης μεταξύ Μεξικού και Ηνωμένων Πολιτειών.

21 **Ιουνίου.** Τουρκικόν ταρπιλικόν προσέβαλε την Έλληνικήν Σημαίαν εις την παρά την Χίον νησίδα Γουνί.

24 **Ιουνίου.** Απέθανεν ο μέγας Άγγλος πολιτικός Ίωσήφ Τσάμπερλαιν, ο υπερασπιστής του προστατευτικού συστήματος εν Μ. Βρετανία.

26 **Ιουνίου.** Κατελήφθη ή Κορυτσά από τον στρατόν της Αδονόμου Ηπειρου, διοικούμενον υπό του καπετάν Βάρδα. Ύπεγράφησαν τα συμβόλαια της αγοράς των Αμερικανικών θωρηκτών από την Έλλην. κυβέρνησιν.

27 **Ιουνίου.** Ο εν Αθήναις πρεσβευτής της Αμερικης παρητήθη. Η Τουρκία παρέλαβε το δραϊδνωτ «Ριον Ιανέτρον».

28 **Ιουνίου.** Η Τουρκική αυτονομία εκλείσεν τά θρησκευτικά σωματεια της Κωνσταντινουπόλεως. Το Πατριαρχείον θά διαμαρτυρηθῇ.

29 **Ιουνίου.** Αγγέλλεται εκ Ρώμης ότι, ή Ιταλία εκάλεισεν μίαν ήλιικίαν της έφεδρείας υπό τά όπλα, κατόπιν της εκτάσεως ήν έλαθεν ή Ηπειρωτική επανάστασις.

30 **Ιουνίου.** Έγνώσθη ότι ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος άπεφάσισε να επισκεφθῇ το Άγιον Όρος. Κατά τινας φήμας ο ύπουργός επί των Έσωτερικών της Αυστροουγγαρίας θάνικατασταθῇ παρά του πρωθυπουργού της Ογγαρίας κόμητος Τίτσα.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΥ

Απέθανεν ο μέγιστος των Γάλλων αρχαιολόγων Γεώργιος Περρώ. Ο Περρώ είναι ο μετά του Σιπέ συγγραφέας την πολύτιμον και πασίγνωστον Ίστορίαν της Τέχνης.

Έγεννήθη εις Βιλλενέβ Σαιν-Ζωρζ κατά το 1832. Μετά το πέρας των πανεπιστημιακών του σπουδών ήλθεν ως έταίρος της Γαλλικής Αρχαιολογικής Σχολής εις Αθήνας. Επιστρέψας εις Γαλλίαν έγινεν αρχηγός αρχαιολογικής αποστολής εις την Ανατολήν. Κατά την διάρκειαν της εκεί διαμονής του έκαμε θαυμασίας έρευνας εν τῇ Μικρασιατική Γαλιατία και Βιθυνία. Αργότερα διορίσθη διευθυντής της Ecole Normale Supérieure. Μετά τινα χρόνον έγινεν μέλος της Ακαδημίας των επιγραφών και της φιλολογίας. Μεταξύ των συγγραμμάτων του μνημονεύομεν το περί Θάσου, το περί Κρήτης, και το περί «Πολιτικής και δικαστικής βητορικης εις τας αρχαίας Αθήνας».

ΑΙ ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Κους Κους Α. Κ. Salukwe, Ι. Φ. Τερζέστην, Σ. Α. Μασσαλίαν, Δ. Ε. Melweeke, Α. Δ. Blagovenschensk, Π. Τ. Νέαν Ύόρκην, Α. Ε. Κ. Addis Abeba, Μ.Κ. Γαλάζιον, Ι.Δ.Π. Λονδίνον, Ν.Π. Βοστώνην, Κ.Α. Κωνσταντινούπολιν. Έμβάσματα έλήφθησαν εύχαριστοίμεν άπειρώς.

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΜΑΓΚΡΙΝΙ

Εις την Ιταλίαν γίνεται κατ' αυτὰς ή δίκη του φιλέλληνος δημοσιογράφου και ανταποκριτού του «Αίθνος» του Μιλάνου κ. Λουκιανού Μαγκρίνι. Εις την δίκην ταύτην ο κ. Λουκιανός Μαγκρίνι παρίσταται ως κατηγορος ενός έμωνούμου καθηγητού Μαγκρίνι, όστις τον έσυκοφάντησεν ως δωροδοκηθέντα υπό της Έλληνικής Κυβερνήσεως.

Εις την δίκην ταύτην παρίστανται μάρτυρες και μερικοί Έλληνες δημοσιογράφοι.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΕΙΣ ΙΤΑΛΙΑΝ

Ένα Άγγλικόν περιοδικόν ύπολογίζει ότι εις την Ιταλίαν κατοικοῦν 200 χιλιάδες Άλβανών. Εις 200 χιλιάδας άνέρχονται οι εν Ιταλία κατοικοῦντες Γάλλοι. Οι Έλληνες, εν τῇ επαρχία Λέτσε (λαίφανα παλαιών Βυζαντινών αποικισμών, αν όχι της Μεγάλης Ελλάδος) άνέρχονται εις 32 χιλιάδας. Ύπάρχουν και περί τας 10 χιλιάδας Γερμανών.

ΑΕΡΟΝΑΥΤΙΚΑ

Νέον αεροναυτικόν δυστύχημα! Ο αεροπόρος Λεγκανιέ έπνίγη εις τον Γαλλικόν ποταμόν Λείγγρα. Ο Λεγκανιέ είχε προσκλήθῃ, όπως εκτελέσῃ μερικές αεροναυτικές ασκήσεις κατά την διάρκειαν των εορτών του Σωμούρ, και ως αεροδρόμιον ειχεν εκλέξει ένα μέρος κείμενον εις δύο χιλιομέτρων άπόστασιν από της πόλεως κατά μήκος του Λείγγρας. Έκαμε θαυμασίας πτήσεις. Αλλά εις ένα δυνατόν φύσημα του αέρος άνεστράφη και πσον με το αεροπλάνον του εις τον Λείγγρα έπνίγη.

ΕΓΧΡΩΜΟΣ ΑΚΟΥΣΤΙΚΗ

Ο καθηγητής Μαρινέσκο του πανεπιστημίου της Ρουμανικής πρωτεύσεως διηγείται μερικά φαινόμενα «εγχρώμου ακουστικης». Αναφέρει λόγου χάριν μίαν κυρίαν, ή όποια εις την παιδικήν της ήλικίαν συγκρίνοσα τόνονά της «Σοφία» με τόνονα της αδελφής της «Ιωάννα» έβρισκεν ότι το ιδίον της είχε χρώμα τερρόν, ενώ το της αδελφής της άνοικτογάλαζον. «Όταν άκούω, π. χ., λέγει αυτή ή κυρία, την λέξιν «βικτάρ» βλέπω κατι πράσινον, όταν άκούω την λέξιν «άδενιρ» — βλέπω κατι κίτρινον. Και μοιαστοθα και αι δύο αυται Ρουμανικαί λέξεις σημαίνουν «μέλλον». Το όποιον δηλοει ότι, ή έννοια δέν παίζει κανένα ρόλον, αλλά μόνον ο ήχος. Αι λέξεις εύτυχία, έλπις, έχουν για μένα, χρώμα γκριζο διαφανές, αλλά διαφόρον άποχρώσεων...»

ΜΙΚΡΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

— Τον μήνα αυτόν έγινεν ή έπίσημος άποκατάστασις των Έλληνοβουλγαρικων σχέσεων, διορισθέντος πρεσβευτού της Βουλγαρίας εν Αθήναις του κ. Πατσάρωφ και της Ελλάδος εν Σόφια του κ. Ναούμ.

— Ας ιδωμεν αν οι δύο διπλωμάται θα δυνηθούν να γεφυρώσουν το μεταξύ των δύο λαών όρυχθέν χάσμα.

— Χαράς ευαγγέλλια. Εντός βραχέος θα έχωμεν νυκτερινά τραίνα μεταξύ Πατρών και Αθηνών. Τοιουτοτρόπως ή συγκοινωνία των δύο μεγαλυτέρων πόλεων της παλαιάς Ελλάδος θα πυκνωθῇ έπαισθητάς.

— Γίνεται οκέφισ να ιδρυθῇ και δέκατον ύπουργείον: της Γεωργίας. Διηλονότι πρόκειται να διχοτομηθῇ το ύπουργείον της Έθνικής Οικονομίας.

— Ο κ. Αιμ. Βεάκης εζεδωκεν ένδιαφέροντα τόμον Πολιτικών έντυπώσεων εξ υπερτριακοσίων σελίδων. Ο τόμος αυτός περιέχει όλίγα ποιήματα, έγγραφα δέ υπό το αντίκρηνον εις τά πεδία των μαχών. Τον συνιστώμεν θερμότερα εις τούς αναγνώστας μας.

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

